

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ปริญญาานิพนธ์
ของ
พรรณนที ไชติพงษ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2552

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ปริญญาานิพนธ์

ของ

พรรณนที ไชติพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

บทคัดย่อ

ของ

พรรณนที ไชติพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2552

พรรณนที โชติพงษ์. (2552). การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความ
คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปริญญา
นิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์, อาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความรู้
ด้านคำศัพท์ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดย
ใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปาก
ป่อ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 1 ห้องเรียน 40 คน ซึ่งได้มาจากการ
สุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ดำเนินการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบ
ละ 50 นาที รวม 24 คาบ ไม่นับรวมคาบที่ใช้ในการทดสอบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรม
หลักในบทเรียน จำนวน 12 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์และความ
คงทนในการเรียนรู้ แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(Standard Deviation) และ t-test for dependent

ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ ทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์หลังการทดลองสูง
กว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจบการทดลองเมื่อเวลา
สิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ มีความพึงพอใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

THE USE OF RHYTHMIC ACTIVITIES TO DEVELOP ENGLISH VOCABULARY LEARNING
AND RETENTION OF PRATOMSUKSA 4 STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

PANNATEE CHOTIPONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

May 2009

Pannatee Chotipong. (2008). *The Use of Rhythmic Activities to Develop English Vocabulary Learning and Retention of Pratomsuksa 4 Students*. Master Thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Aurapan Weerawong, Dr.Saengchan Hemchua

The purpose of this research was to study the effect of using rhythmic activities on vocabulary learning and retention of Pratomsuksa 4 students.

The sample group was Pratomsuksa 4 students in their first semester of the 2008 academic year at Wat Pakbor School, Bangkok. They were selected via the simple random sampling technique. The research was carried out for twelve weeks, two periods a week. The research took for twenty-four class periods, fifty minutes each ; excluding the test periods

The instruments used in this research were twelve lesson plans, a test on learning achievement and on retention of vocabulary, a questionnaire about the student's satisfaction on learning vocabulary with rhythmic activities and an interview record form. The data were statistically analyzed by mean, standard deviation and t-test for Dependent Samples.

The findings were as follows :

1. The students taught by rhythmic vocabulary activities gained higher posttest mean scores than the pretest mean scores with statistically significant at the .05 level.
2. The students' vocabulary retention mean scores after the 2 weeks and 4 weeks experiment were not significantly different at the .05 level.
3. The students' satisfaction on learning English after being taught through rhythmic vocabulary activities was higher after the experiment.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ของ

พรรณนที ไชติพงศ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์)

(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ)

(อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากท่านอาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ กรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ดูแลให้ความช่วยเหลือ ตรวจสอบและแก้ไข ให้เป็นอย่างดี ตลอดระยะเวลาในการทำปริญญาานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา ประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่า และคณะกรรมการสอบปากเปล่าทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาในการดำเนินการสอบให้ผ่านไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี ผศ.ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์ ปิยะพร ทองพิทักษ์ ที่ได้เสียสละเวลาแก้ไขและตรวจสอบเครื่องมือให้ปริญญาานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในสาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ คำสั่งสอน และให้กำลังใจมาโดยตลอดระยะเวลา การศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการวิไลวรรณ ภูทอง ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดปากบ่อ คณะครูโรงเรียนวัดปากบ่อ และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนปากบ่อทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น TEFL และพี่น้องเพชรในตมที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจอย่างดีเสมอมา

คุณประโยชน์ของปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดาผู้ให้ กำเนิด และคณาจารย์ทุกท่าน

พรรณนที โชติพงศ์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย

จาก

ศาสตราจารย์สุไร พงษ์ทองเจริญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ระยะเวลาในการทดลอง.....	5
เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ.....	28
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	31
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	31
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	46
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	46
สมมติฐานในการวิจัย.....	46
ขอบเขตของการวิจัย.....	46
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
สรุปผลการวิจัย.....	48
อภิปรายผล.....	49
ข้อเสนอแนะ.....	51
บรรณานุกรม.....	52
ภาคผนวก.....	59
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	100

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ	41
2	เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุด การทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์	42
3	เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง ของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ	43
4	เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลอง ของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ	43
5	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1, 2 และ 3 (สัปดาห์ที่ 4, 8 และ สัปดาห์ที่ 12)	45

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแท่งเปรียบเทียบคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียน ด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ.....	41
2 แผนภูมิแท่งเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษหลังสุดทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์.....	42
3 แผนภูมิแท่งเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วย การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ.....	43

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ด้านการศึกษาของประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความจำเป็นและเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามกระแสของสังคม โดยหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2544 ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทย และพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ติดต่อสื่อสารได้ โดยสามารถรับและส่งสาร และมีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศต่างๆ ได้เป็นอย่างดี โดยเน้นความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้านวัฒนธรรมและทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อมๆ กัน (กรมวิชาการ. 2545: 1-2)

ในการเรียนภาษาใดก็ตาม ทุกภาษามีองค์ประกอบที่สำคัญเหมือนกัน คือ เสียง คำศัพท์ และ ไวยากรณ์ การเรียนภาษาที่จะช่วยให้เข้าใจภาษาได้ดียิ่งขึ้น คือ ความเข้าใจโครงสร้างของภาษา และการรู้ความหมายของคำศัพท์ (ดวงเดือน จังพานิช. 2542: 3 ; อ้างอิงจาก Long and Richards. 1987 : 305) ซึ่งกล่าวได้ว่าคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของภาษา การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์มากและสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้องคล่องแคล่วย่อมช่วยให้การเรียนภาษาได้ผลดี (ดวงเดือน แสงชัย. 2539: 118) ดังคำกล่าวที่ว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น จำเป็นต้องมีความแม่นยำและมีความคงทนในการจำคำศัพท์ (สำเนา ศรีประมงค์. 2547: 2) การจำคำศัพท์ได้มากเท่าใดก็ย่อมได้เปรียบมากเท่านั้น และเมื่อยิ่งรู้หน้าที่การใช้คำศัพท์นั้นๆ ก็ถือว่าได้เปรียบมาก อีกทั้งยังเกิดทักษะในการใช้ภาษาและจำได้ตลอดไป (นเรศ สุรสิทธิ์. 2544: 221) จะเห็นได้ว่าคำศัพท์เปรียบเสมือนองค์ประกอบพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตามสภาพปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนที่ปรากฏคือ นักเรียนจำคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาจะใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่างๆ ไม่สามารถนึกคำศัพท์นั้นๆ ได้ มีความยากลำบากในการหาคำศัพท์ที่ถูกต้องเพื่อบรรยายสิ่งที่ต้องการจะพูด (กรมวิชาการ. 2540: 2) หรือเมื่อจัดกิจกรรมทางด้านภาษานักเรียนไม่สามารถทำงานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายได้ และไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์น้อย (ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์. 2544: 3)

จากรายงานของสำนักทดสอบทางการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (National Test หรือ NT) ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2549 ระบุว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวมทั้งประเทศ ได้คะแนนเฉลี่ย 13.81 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 34.51 ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานและควรปรับปรุง (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2550: ออนไลน์) ผลการรายงานนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุภาพ ดลโสภณ (2542: 45)

ซึ่งพบว่าถ้าเด็กไม่มีความแม่นยำหรือไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์แล้ว เด็กจะไม่สามารถเรียนภาษา ได้ดีทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ส่งผลให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ต่ำ พันธณีย์ วิหคโต (2546: 27) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า ครูที่สอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่มองขาดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา และขาดทักษะทางการสอน เนื่องจากมีประสบการณ์น้อย ไม่มีความถนัดและไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี ไม่ถึงร้อยละ 14 ที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษโดยตรง และปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนในระดับประถมศึกษาคือ นักเรียนขาดความพร้อม ไม่สนใจเรียน มีระดับสติปัญญาไม่เท่าเทียมกัน บางคนไม่มีพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ปรับตัวตามกิจกรรมการเรียนไม่ทัน จำคำศัพท์ เสี่ยงพยัญชนะแต่ละตัวไม่ได้

และสภาพปัญหาดังกล่าว ครูภาษาอังกฤษจึงควรให้ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้าและแสวงหาแนวทางและวิธีการที่เหมาะสม เพื่อกระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนคำศัพท์ พบว่าวิธีการสอนที่ส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพวิธีหนึ่งในระดับประถมศึกษา คือ การนำเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องจากธรรมชาติของเด็กในวัยนี้ ชื่นชอบในการร้องเพลง เพราะการร้องเพลง ทำให้ได้เปลี่ยนอริยาบถ ทำให้บทเรียนมีชีวิตชีวามากขึ้น บทเพลงจึงเป็นกิจกรรมที่ใช้ส่งเสริมทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี (บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. 2549: 127) ซึ่งการเรียนที่มีชีวิตชีวาและการที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมมากเท่าใด ก็จะทำให้ความสามารถในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น (วัตชิน-โจนส์. 2001: 1) เกรนัฟ (Grenough. 2000: online) ได้กล่าวไว้ว่า ดนตรีสามารถเข้าถึงจิตใต้สำนึกของเราได้อย่างรวดเร็วและลึกลับ และเพลงเป็นสื่อที่มีพลังในการนำเสนอความรู้ใหม่ๆ และเสริมความเข้มแข็งให้กับโครงสร้างที่ได้เรียนไปแล้ว และยังคงกล่าวอีกว่าเพลงสามารถเข้าสู่การรับรู้ของสมองโดยวิธีที่แตกต่างและคงอยู่ในสมองของเราได้ยาวนานกว่า เพลงสามารถกระตุ้นการรับรู้ของสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาและยังเป็นสื่อเอกสารจริงที่มีเสน่ห์ สอดคล้องกับเมอร์ฟี (Murphey. 1994: 6) ซึ่งกล่าวว่า เป็นเรื่องปกติที่เราจะลืมเรื่องเกือบทุกเรื่องในภาษาอื่น ยกเว้นเพลงซึ่งจะฝังอยู่ในใจจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของเราและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในห้องเรียนภาษา ซึ่งนับเป็นตัวช่วยระดับแนวหน้าที่เติมเต็มความต้องการไม่เฉพาะแต่เยาวชน แต่กับเราทุกคนตลอดชีวิต

นักวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายท่านทดลองใช้เพลงประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น จิราภรณ์ เลี่ยมไธสง (2546: 90) ได้วิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะโดยใช้เพลง โคลง และบทพุดเข้าจังหวะเป็นสื่อเสริมมีความพึงพอใจในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อรุณา ราชภูรวงศ์ศรี (2545: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเพลงประกอบกับวิธีสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response) หรือ TPR พบว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบใช้เพลงประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบ TPR อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โซเมอร์ส (Somers. 2000: Abstract) ศึกษาพบว่า จังหวะ ดนตรี เพลง และบทพุดเข้าจังหวะเป็นกลวิธีที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ครูซครูซ (Cruz-Cruz. 2005: Abstract) ได้ศึกษาผลการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการใช้นิตินทรีย์และเพลงในการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์ พบว่าดนตรีและเพลงสามารถช่วยพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและประสบการณ์ในการสอนของผู้วิจัยพบว่านักเรียนไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ จดจำคำศัพท์ไม่ได้ และมีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำกิจกรรมประกอบจังหวะอันได้แก่ เพลง และบทพุดเข้าจังหวะมาเป็นกิจกรรมหลักในการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน เพราะการนำกิจกรรมประกอบจังหวะมาใช้ประกอบการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับบทเรียนสำหรับเด็กในวัยประถมศึกษานั้น มีจุดมุ่งหมายที่จะให้เด็กเรียนด้วยความสนุกเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่ายวิชาที่เรียน เป็นการได้รับความรู้จากบทเรียน คละเคล้าไปกับการเล่นโดยไม่รู้ตัว และช่วยส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ ความจำของเด็กได้ดีขึ้น อีกทั้งเพลงยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ลดความตึงเครียดในบทเรียนส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นด้วย ผู้วิจัยเล็งเห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจบการทดลองเมื่อเวลาสิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษานี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และนักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งผลให้มีความรู้ด้านคำศัพท์ ความสามารถในการสะกดคำ การออกเสียง การบอกความหมายของคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นไปก่อนการทดลอง
2. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นไปก่อนการทดลอง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 170 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 37 คน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลาก

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โดยใช้เวลาในการทดลอง 24 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเป็นเวลา 12 สัปดาห์

คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้

คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ คำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับช่วงชั้นที่ 2 ปีที่ 1 และได้คัดเลือกจากหนังสือ *Gogo Loves English 4* Unit 1-6 จำนวน 61 คำ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยการนำเพลงภาษาอังกฤษ และบทพูดเข้าจังหวะภาษาอังกฤษ(Chant) เป็นกิจกรรมหลักในบทเรียน
2. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ของผู้เรียนด้านคำศัพท์ ทั้งการสะกดคำ การออกเสียง การบอกความหมายของคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคได้อย่างถูกต้อง โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนเสร็จสิ้นทันที ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. **ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ไปแล้วได้ ในด้านการสะกดคำ การออกเสียง การบอกความหมายของคำศัพท์ และการนำศัพท์ไปใช้ในประโยคได้อย่างถูกต้อง โดยทำการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ฉบับเดิมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แต่มีการสลับข้อและตัวเลือก

4. **ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ** หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิด / ทฤษฎี

ดนตรีและจังหวะเป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษาของเด็ก เด็กๆ จะสนุกกับการเรียนและการร้องเพลง ซึ่งมักจะติดอยู่ในความทรงจำที่ยากจะลืมได้ อีกทั้งยังช่วยการเลียนแบบและการจดจำภาษาได้ง่ายกว่าการพูด การสอนภาษาด้วยเพลงจึงจะคงทนในความทรงจำของผู้เรียนกว่า (ฟิลิปส์.2002: 134) จึงส่งผลให้เด็กเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดี

ตัวแปรอิสระ

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ตัวแปรตาม

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์
3. ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาแนวทางสำหรับการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอผลการศึกษาดังหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1 คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

- ความหมายของคำศัพท์
- ความสำคัญของคำศัพท์
- ประเภทของคำศัพท์
- องค์ประกอบของคำศัพท์

1.2 การเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

- หลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอน
- วิธีการสอนคำศัพท์
- การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 การจำ

- ความหมายของการจำ
- ชนิดของความจำมนุษย์
- ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ
- การนำทฤษฎีการจำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

- ความหมายของการเรียนรู้
- ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้
- การวัดความคงทนในการเรียนรู้

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

3.1 กิจกรรมประกอบจังหวะ

- ความหมายของเพลงและบทพูดเข้าจังหวะ (Chant)
- ประโยชน์ของการใช้เพลงประกอบการเรียนการสอน

3.2 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

- หลักการเลือกเพลงที่นำมาใช้สอน
- แนวการสอนโดยการใช้เพลงและบทพูดเข้าจังหวะประกอบการเรียนการ

สอน

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของความพึงพอใจ

4.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

4.3 วิธีสร้าง ความพึงพอใจในการเรียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1 คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความหมายของคำศัพท์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2530: 853) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง กลุ่มเสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้น เพื่อแสดงความคิดเป็นคำหรือคำยากที่ต้องแปล

มอริส (Morris. 1979: 143) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำทุกคำในภาษาที่ถูกใช้และเป็นที่เข้าใจในเฉพาะบุคคล วงสังคม วงการอาชีพ เชื้อชาติ หรือรายการคำหรือวลีที่ถูกจัดเรียงตามระบบการเรียงอักษร พร้อมกับมีการอธิบายความหมาย แปล หรือยกตัวอย่างประกอบ

คิธร แสงธนู และ คิต พงษ์ทัต (2541: 35) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่งซึ่งมีทั้งความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการหรือลักษณะอาการ อย่างใดอย่างหนึ่ง

จากความหมายของคำศัพท์ที่กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า คำศัพท์ คือ คำ วลี หรือกลุ่มเสียง กลุ่มหนึ่งในภาษา ซึ่งมีความหมายที่มนุษย์ในสังคมใช้เป็นเครื่องมือสื่อความหมาย สื่อความรู้ ความคิด ระหว่างบุคคลในสังคมหรือชนชาติ

ความสำคัญของคำศัพท์

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น สิ่งที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญของผู้เรียนก็คือการเรียนรู้คำศัพท์ มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

สติวิก (Stewick. 1972: 2) กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ ถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับ ความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ซึ่ง องค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่น เข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้
2. ได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆ ได้
3. ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้

กาเดสซี (Ghadessy. 1998: 24) กล่าวว่า คำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทาง ไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ จะสามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ แต่หากไม่เข้าใจ คำศัพท์ ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย ดังนั้นในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลาย ของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุด ภาษาก็คือการนำคำมารวมกัน (A language is a collection of words.) นั่นเอง

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540: 17) กล่าวว่า คำศัพท์มีความสำคัญและเป็นพื้นฐานในการที่จะ นำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารทางภาษาทุกๆ ด้านโดยเฉพาะการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นปัจจัยพื้นฐานในการเรียนภาษา ทุกภาษา เพราะการรู้คำศัพท์ช่วยให้สื่อความหมายได้ดี และการที่จำคำศัพท์ได้มากจะทำให้สามารถ สื่อความหมายได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประเภทของคำศัพท์

นักภาษาศาสตร์ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ไว้หลายรูปแบบ ดังเช่น

ฟินอคชิอาโร (Finocchiaro. 1983: 136) ได้จำแนกคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของการใช้ ดังนี้

1. Active vocabulary คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้นๆ ได้พบเห็นบ่อยๆ ทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ควรจะช่วยให้เป็นและใช้ได้อย่างถูกต้อง ฉะนั้น คำศัพท์ประเภทนี้ครูจะต้องฝึกฝนบ่อยๆ ซ้ำๆ จนสามารถใช้คำในประโยคได้ ทั้งในการพูด (Speaking) และการเขียน (Writing) ซึ่งถือว่าเป็นทักษะขั้น Production คำศัพท์ประเภทนี้ได้แก่ คำศัพท์ที่เกี่ยวกับบ้าน เวลา วัน เดือน ปี ฤดูกาล อากาศ อาหาร ส่วนต่างๆ ของร่างกาย เครื่องนุ่งห่ม ตลอดจนคำซึ่งบรรยายลักษณะทางกายภาพ (Physical characteristics) ได้แก่ รูปร่าง สี น้ำหนัก และรส

2. Passive vocabulary คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้นๆ พบเห็นและนำไปใช้น้อย การสอนคำศัพท์ประเภทนี้มุ่งเพียงสอนให้รู้ความหมาย ไม่จำเป็นต้องฝึกเหมือน Active vocabulary ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนในระดับนั้นๆ ยังไม่จำเป็นต้องใช้ แต่คำศัพท์เหล่านี้อาจกลายเป็น Active vocabulary เมื่อผู้เรียนนั้นเรียนรู้ในระดับสูงขึ้น

ขณะเดียวกันเดลและคณะ (Dale and others. 1999 : 37-38) ได้จำแนกคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Content Words คือ คำศัพท์ประเภทที่เราบอกความหมายได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตามพจนานุกรม หรือเปลี่ยนความหมายไปเมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันประโยค ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์

2. Function Words คือ คำที่มีความหมายในตัวเองน้อยมาก หรือไม่อาจกำหนดความหมายให้ได้เมื่ออยู่โดดๆ แต่เมื่อคำเหล่านี้ปรากฏในประโยคแล้วจะทำให้ประโยคนั้นได้ใจความถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา ได้แก่ คำสรรพนาม และคำบุพบท

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ประเภทของคำศัพท์นั้นแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทตามลักษณะการแบ่งของนักภาษาศาสตร์แต่ละคน นักภาษาศาสตร์คนแรกจำแนกได้ว่า คำศัพท์มีทั้งคำที่ผู้เรียนในแต่ละระดับได้พบเห็นในชีวิตประจำวันและคำศัพท์ที่พบเห็นน้อยครั้ง นักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งจำแนกออกเป็น คำศัพท์ที่บอกความหมายได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยคและคำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเองน้อยมาก แต่เมื่ออยู่ในประโยคแล้วทำให้ได้ใจความถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา ซึ่งแต่ละประเภทจะต้องใช้วิธีสอนที่แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงความสามารถที่จะนำไปใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสม

องค์ประกอบของคำศัพท์

ชมิท (Schmitt. 2000: 35) กล่าวถึงองค์ประกอบหลักที่สำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. รูปคำ (Form) คือ รูปร่างหรือการสะกดตัวของคำนั้นๆ แบ่งออกได้เป็น
 - 1.1 รูปคำในการเขียน (Written Form หรือ Orthographical)
 - 1.2 รูปคำในการพูด (Spoken Form หรือ Phonological)
2. ความหมาย (Meaning) คือ ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ซึ่งจะเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์นั้นกับสิ่งที่อ้างถึงหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องด้วย

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบหลักของคำศัพท์ภาษาอังกฤษมี 2 ประการ คือ รูปคำและความหมาย

1.2 การเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

หลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอน

แม็คควอร์เทอร์ (McWhorter. 1990: 52) กล่าวว่า ในการเลือกคำศัพท์ ผู้สอนควรเลือกคำศัพท์ที่มีประโยชน์และใช้มากกับตัวผู้เรียน แต่ก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่ต่างกันไป สิ่งที่สำคัญที่ต้องพิจารณา คือ ต้องเป็นคำศัพท์ที่สอดคล้องกับเป้าหมายในการเรียนหรือแผนงานที่สามารถนำไปใช้หรือมีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุด

แม็คเคย์ (Mackey. 1997: 176-177) กล่าวว่า หลักการในการเลือกคำศัพท์มาสอนนักเรียนมี ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ผู้เรียนอ่านหรือได้ยินโดยนับคำที่ปรากฏบ่อยที่สุดหรือมีความถี่ในการใช้มากแล้วจึงคัดเลือกคำศัพท์นั้นมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้จักและนำมาใช้อย่างถูกต้อง
2. คำศัพท์ที่ปรากฏนั้นควรจะมาจากหนังสือหรือตำราหลายๆ เล่ม หลายๆ สถานการณ์ เพราะคำที่จะหาได้จากหลายแหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอย่างเดียว
3. คำศัพท์ที่มีความจำเป็นสำหรับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ควรจะนำมาสอนถึงแม้จะไม่ปรากฏบ่อย เช่น คำว่า blackboard เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับห้องเรียนที่ครูและนักเรียนจำเป็นต้องใช้คำนี้ แม้จะไม่ปรากฏบ่อยในสถานการณ์อื่นก็ตาม
4. คำศัพท์ที่หาหนึ่งอาจครอบคลุมได้หลายความหมายหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้ ควรพิจารณาเลือกนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น
5. คำศัพท์ที่เลือกมาสอนควรคำนึงถึงคำที่เรียนรู้ได้ง่าย ซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องคือ

5.1 คำศัพท์บางคำที่เลือกนำมาสอนเพราะมีความคล้ายคลึงกับภาษาเดิมของผู้เรียน ทำให้จดจำได้ง่ายยิ่งขึ้น

5.2 คำศัพท์บางคำมีความหมายชัดเจน ทำให้นักเรียนเข้าใจง่าย

5.3 คำศัพท์ที่สั้น ออกเสียงได้ง่าย ทำให้นักเรียนสามารถจดจำได้รวดเร็ว

5.4 คำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยเรียนผ่านมาแล้ว เมื่อนำมาผสมเป็นคำศัพท์ใหม่ทำให้ง่ายต่อการเข้าใจและการจำ

หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับ ลาโด (Lado, 1986: 119-120) เป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นบางข้อที่ลาโดได้เสนอเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอนไว้ดังนี้

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมศึกษาตอนต้น ก็ควรนำคำศัพท์สั้นๆ มาสอน
3. ควรมีคำศัพท์ไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่งๆ แต่ควรเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน
4. ควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นคำศัพท์นั้นๆ ตามป้ายโฆษณา เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเลือกคำศัพท์สำหรับการสอน ควรพิจารณาเลือกคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในชีวิตประจำวัน โดยคำนึงถึงความหมายของคำศัพท์ที่เหมาะสมกับรูปประโยคที่จะสอน และเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์และใช้มากกับตัวผู้เรียน เป้าหมายในการเรียน โดยเฉพาะการเลือกสรรคำศัพท์จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับ ระดับอายุ วุฒิภาวะ และการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นสำคัญ

วิธีการสอนคำศัพท์

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงวิธีการสอนคำศัพท์ ดังนี้

อรพิน พจนานนท์ (2537: 43-45) ได้กล่าวว่า ในการสอนคำศัพท์ ครูควรจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่ามีใช้การสอนเพียงให้เด็กเขียนได้เท่านั้น การสอนคำศัพท์มีขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

1. สอนให้รู้ความหมายของศัพท์

วิธีการ : ครูพูดคำศัพท์ พร้อมทั้งใช้ภาพและของจริงประกอบการพูดทุกครั้ง ในขั้นนี้เด็กได้ฝึกทักษะการฟัง และได้ความหมายของคำศัพท์จากของจริง

2. สอนให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์

วิธีการ : ครูรูปภาพให้นักเรียนดู นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพ ถ้านักเรียนพูดไม่ถูก ครูพูดนำให้นักเรียนพูดตาม

3. สอนให้นักเรียนอ่านคำศัพท์

วิธีการ : เมื่อนักเรียนพูดคำจากภาพได้แล้ว ครูนำบัตรคำมาให้นักเรียนดู ครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามจนคล่อง แล้วฝึกให้เด็กสะกดคำโดยใช้เทคนิคหลากหลายไม่ให้เกิดเบื่อ เช่น

3.1 เขียนคำศัพท์บนกระดานให้สะกดพร้อมกัน แล้วลบอักษรทีละตัว ต่อจากนั้นให้พูดซ้ำๆ จนสามารถจำได้โดยไม่ต้องมีอักษรให้ดู

3.2 ให้นักเรียนในชั้นพูดอักษรคนละตัวเรียงกันไปอย่างรวดเร็ว เช่น คนที่ 1 = m, คนที่ 2 = i, คนที่ 3 = l, คนที่ 4 = k จนครบได้คำว่า milk และให้เด็กพูดจนครบทุกคนและสรุปตอนท้ายโดยให้สะกดพร้อมกันทุกคน

3.3 ถ้าคำศัพท์นั้นมีมากกว่า 1 พยางค์ ให้แบ่งพยางค์และสะกดเป็นจังหวะ เช่น

Carpenter : car - pen - ter

วิธีสะกด	c - a - r	ตบมือ 2 ครั้ง
	p - e - n	ตบมือ 2 ครั้ง
	t - e - r	ตบมือ 2 ครั้ง

วิธีการสะกดคำดังกล่าวนี้อาจดัดแปลงให้หลากหลายได้ เช่น เปลี่ยนแปลงให้สะกดในใจ ให้พูดโดยมีท่าทางการพูดตามปกติ แต่ไม่ให้ออกเสียงหรืออาจจะใช้สื่อการสอนต่างๆ เช่น ในกิจกรรม 3.1 ครูอาจใช้บัตรตัวอักษรใส่ในกระเปาะหนังแล้วดึงออกทีละตัว หรือใช้บัตรอักษรที่พับไปด้านหลังได้ เมื่อให้เด็กสะกดก็พับไปด้านหลังทีละตัว เป็นต้น

4. สอนให้เด็กเขียนศัพท์

วิธีการ : ในขั้นนี้เด็กทุกคนสามารถสะกดคำได้แล้ว ฝึกให้เด็กได้นำคำที่สะกดได้ไปใช้ในประโยค โดยครูอาจมีแถบประโยคหรือบทสนทนาที่เว้นคำบางคำไว้ แล้วให้เด็กได้นำคำศัพท์ที่ได้ฝึกฟัง พูด อ่าน แล้วไปเขียนในประโยคให้ถูกต้อง

ศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต (2541:39-40) มีความเห็นว่าการสอน คำศัพท์นั้นผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายของตนเองว่าเมื่อสอนผู้เรียนควรมีความรู้อย่างไร ซึ่งจุดมุ่งหมายของผู้สอนแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ แต่จุดมุ่งหมายใหญ่ ๆ มีอยู่ 3 ประการ คือ

1. สอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือสามารถจำและบอกความหมายได้ทันทีที่อ่าน เขียน หรือได้ยินคำศัพท์นั้นๆ การที่จะสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นมีกลวิธีหลายประการ เช่น การแสดงประกอบ การใช้รูปภาพ ใช้ของจริง ใช้ข้อความ เป็นต้น

2. สอนให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง การที่จะให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนออกเสียงทีละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป การสอนให้ออกเสียงได้ถูกต้องนั้นเป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อีกด้วย

3. สอนให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นในประโยคต่าง ๆ ได้โดยให้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ทั้งด้านภาษาเขียน ภาษาอ่าน และภาษาพูด ตามความนิยมของเจ้าของภาษาด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า วิธีในการสอนคำศัพท์นั้นมีหลักสำคัญดังนี้คือเริ่มสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายเป็นอันดับแรก โดยใช้เทคนิคต่างๆ เช่น ใช้ของจริง รูปภาพ เป็นต้น หลังจากนั้นสอนให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ให้ถูกต้อง ลำดับสุดท้ายจึงสอนให้ผู้เรียนรู้ถึงรูปของคำศัพท์หรือเขียนคำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในประโยคหรือนำไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ถูกต้อง

การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ไปแล้ว ครูควรมีการวัดประเมินผลการเรียน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีการเพิ่มพูนความรู้มากเพียงใดโดยทำการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ไว้ดังนี้

รีด (Read, 2000: 28) กล่าวว่า องค์ประกอบในการวัดความสามารถด้านคำศัพท์สามารถดูได้จาก

1. การใช้คำศัพท์ในบริบท คือ การนำคำศัพท์ไปใช้ให้ถูกความหมายในประโยคตามสถานการณ์นั้นๆ
2. การมีความรู้และกระบวนการพื้นฐานที่สำคัญของคำศัพท์ คือ ความรู้เกี่ยวกับปริมาณและประเภทของคำศัพท์ ตลอดจนกระบวนการใช้คำที่รวดเร็วและเป็นอัตโนมัติ
3. วิธีการใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร ส่วนมากวัดได้จากการพูดและการเขียน

ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน (2539: 160-164) กล่าวถึงแบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถของผู้เรียนในด้านคำศัพท์ว่า ควรจะเน้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในรูปของประโยคที่ถูกต้อง และไม่ควรรู้รูปประโยคหรือใช้ไวยากรณ์ในโครงสร้างของประโยคซึ่งทำให้ยุ่งยากซับซ้อนและยากต่อความเข้าใจ ในทำนองเดียวกันการทดสอบในด้านไวยากรณ์ไม่ควรใช้คำศัพท์ที่ยากเกินความสามารถของผู้เรียนด้วย แบบทดสอบคำศัพท์ของผู้เรียนนั้นเมื่ออยู่หลายประเภทซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย (Objective tests) ซึ่งแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1. แบบให้เลือกตอบ (multiple choices) แบบทดสอบแบบนี้เป็นที่นิยมใช้กันมาก โดยการสร้างแบบทดสอบคำศัพท์อาจจะทดสอบความหมายของคำศัพท์เป็นคำโดดหรือในรูปประโยคก็ได้ แบบทดสอบประเภทนี้มีอยู่ 2 รูปแบบ คือ

1.1 ให้เลือกคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้ในประโยค แบบทดสอบชนิดนี้จะเป็นแบบ Recognition item ซึ่งอาจจะสร้างแบบทดสอบชนิดนี้ได้หลายรูปแบบ คือ

1.1.1 ใช้รูปภาพเป็นคำถามหรือตัวตั้ง (stem) และให้นักเรียนเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด สอดคล้องกับรูปภาพที่กำหนดให้ ซึ่งแบบทดสอบนี้จะเหมาะสมกับนักเรียนในระดับต้น

1.1.2 กำหนดให้ตัวตั้งเป็นคำอธิบาย สำหรับตัวเลือกจะเป็นคำจำกัดความ (Definition) ซึ่งนักเรียนจะต้องเลือกคำจำกัดความให้ถูกต้อง

1.1.3 ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้

1.1.4 กำหนดให้ตัวตั้ง เป็นประโยค ซึ่งนักเรียนจะต้องเลือกจากตัวเลือก

อาจจะเป็นคำหรือวลีก็ได้ให้ให้ความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้ในประโยค โดยให้ความหมายนั้นสอดคล้องกับใจความของประโยคในลักษณะเดิมด้วย ข้อสอบชนิดนี้จะสามารถทดสอบความรู้ในด้านคำศัพท์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก คำศัพท์จะมีความหมายเปลี่ยนแปลงไปเมื่ออยู่ในบริบทที่แตกต่างกัน

1.2 ให้เลือกคำตอบจากตัวเลือกเพื่อใส่ลงในช่องว่างของประโยคที่กำหนดให้ เพื่อให้ได้ประโยคที่มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง แบบทดสอบชนิดนี้จะยากกว่าแบบทดสอบชนิดแรก ซึ่งผู้เรียนจะต้องเข้าใจความหมายของข้อความทั้งประโยค (Context) จึงจะสามารถเลือกคำตอบให้ได้ว่าความหมายสอดคล้องกับประโยคตามที่ต้องการรวมทั้งความหมายของคำศัพท์และความถูกต้องในด้านไวยากรณ์ด้วย

2. ให้เลือกตอบคำที่มีความสัมพันธ์กัน (Associated words) ลักษณะของแบบทดสอบประเภทนี้ ให้นักเรียนได้รู้จักเลือกคำที่คิดว่ามีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกันมากที่สุด โดยนำคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน พวกเดียวกันหรือคำที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาเลือกตอบ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 Recognition ให้เลือกคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำที่กำหนดให้จากกลุ่มคำที่กำหนดไว้ในแต่ละกลุ่ม

2.2 Production ให้ผู้เรียนระบุประเภทหรือชนิดของกลุ่มคำที่กำหนดให้ ซึ่งมีสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกัน

3. การจับคู่ (Matching) แบบทดสอบประเภทนี้ เป็นการทดสอบความหมายของคำศัพท์ในประโยคที่ต้องการ หรือเป็นการทดสอบการใช้คำ Idiom และ Function word ต่างๆ ให้ได้ความหมายที่ถูกต้องในประโยค เช่น

3.1 กำหนดกลุ่มคำ และให้ผู้เรียนเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคหรือข้อความให้ถูกต้องได้ใจความ

3.2 กำหนดกลุ่มคำและให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มคำที่ถูกต้องเหมาะสม เติมในประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์

3.3 กำหนดคำและกลุ่มคำ เพื่อให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้

3.4 กำหนดคำให้ 2 กลุ่ม โดยให้จับคู่คำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำที่ต้องการจากกลุ่มคำที่กำหนดให้

4. การเติมคำ (completion) แบบทดสอบชนิดนี้ สามารถใช้ทดสอบความหมายของคำศัพท์ในลักษณะของคำหรือในรูปประโยคได้ ซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบ เช่น

4.1 ให้เติม Prefix หรือ Suffix ลงในช่องว่าง

4.2 ให้เติมคำลงในช่องว่าง โดยกำหนดตัวอักษรให้บางตัวในแต่ละคำ

5. รูปแบบอื่นๆ นอกเหนือจากรูปแบบทดสอบดังกล่าวแล้ว ครูยังสามารถสร้างข้อสอบได้อีกหลายลักษณะ ในแบบของข้อสอบแบบปรนัย (Objective tests) คือ

5.1 ให้ผู้เรียนเปลี่ยนคำ (word formation) ให้สอดคล้องกับลักษณะของคำที่ใช้ในประโยคให้ถูกต้องทั้งความหมาย และลักษณะของไวยากรณ์

5.2 ให้ผู้เรียนเขียนคำที่มีความหมายตรงตามคำที่กำหนดให้ ทางด้านซ้ายมือและอ่านออกเสียงคำที่อยู่ขวามือ

5.3 ให้ผู้เรียนเขียนคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำที่กำหนดให้ในประโยค ซึ่งข้อทดสอบแบบนี้ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ เข้าใจความหมายและรู้จักคำศัพท์เป็นจำนวนมากพอสมควร

สรุปได้ว่า การทดสอบความรู้คำศัพท์แบ่งออกได้ตามชนิดของแบบทดสอบ โดยมีวัตถุประสงค์ในการวัดความรู้คำศัพท์แตกต่างกันไป ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านคำศัพท์ ใช้วัดความสามารถทางด้านคำศัพท์โดยรวมของผู้เรียน แบบทดสอบที่ใช้วัดเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ใช้วัดความสามารถในการจำและการระลึกได้ของคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ใช้ประเมินความรู้ในด้านคำศัพท์ของผู้เรียนในกระบวนการวิชาการสอนภาษา

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 การจำ

ความหมายของการจำ

นพดล นพโธสง (2536: 8) กล่าวว่า การจำ หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในชีวิต เช่นเดียวกับการเรียนรู้ ความชอบ ความสนใจ จินตนาการขั้นต้น ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ที่ผู้อื่นไม่สามารถจะสังเกตได้โดยตรง

มาลินี จุฑะรพ (2542: 87) กล่าวว่า การจำ หมายถึง กระบวนการที่สมองเก็บสะสมสิ่งที่ได้เรียนรู้ไว้ และสามารถนำออกมาใช้ได้เมื่อถึงภาวะจำเป็น

ถวิล ธาราโกชน์ และศรัณย์ ดำริสุข (2547: 105) กล่าวว่า การจำ หรือ ความจำ หมายถึง ความสามารถที่จะเก็บสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในตัวเราได้เป็นเวลานานและสามารถระลึกนำมาใช้ได้ทันที

โดยสรุป การจำ หรือ ความจำ หมายถึง ความสามารถในการสะสมประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ แล้วสามารถแสดงประสบการณ์ดังกล่าวออกมาในรูปของการระลึกได้หรือการแสดงออกทางพฤติกรรม

ชนิดของความจำมนุษย์

ธัญญา บุปผเวส และคณาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2534: 191-192) ได้แบ่งความจำของมนุษย์ออกเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. ความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หมายถึง การคงอยู่ของความรู้สึกลักษณะหลังจากการเสนอสิ่งเร้าสิ้นสุดลง การสัมผัสด้วยอวัยวะสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง

2. ความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) เขียนย่อว่า STM หมายถึง ความจำหลังการเรียนรู้ เป็นความจำที่คงอยู่ในระยะเวลาสั้นๆ ที่ตั้งใจจำหรือใจจดจ่อต่อสิ่งนั้นเท่านั้น เมื่อไม่ได้ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้นแล้วความจำก็จะเลือนหายไป

3. ความจำระยะยาว (Long-Term Memory) เขียนย่อว่า LTM หมายถึง ความจำที่คงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น ไม่ว่าจะทิ้งระยะไว้เนิ่นนานเพียงใด ถ้าเมื่อต้องการหรือฟื้นความจำนั้นๆ จะระลึกออกมาได้ทันทีและถูกต้อง ระบบความจำระยะยาวนี้เป็นระบบความจำที่มีคุณค่ายิ่งเป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการตีความ จินตนาการอยู่กับประสบการณ์เดิม ความสนใจและความเชื่อของแต่ละคน

สรุปได้ว่า ความจำของมนุษย์แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความจำจากการรู้สึกสัมผัส ความจำระยะสั้น และความจำระยะยาว

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ

อัชฌา สุขารมณ (2524: 72) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ ดังนี้

1. สถิติปัญญา การจำจะเกี่ยวกับสถิติปัญญามาก โดยเฉพาะความเข้าใจทางด้านภาษาและความสามารถในการแก้ปัญหา คนที่มีความสามารถในการแก้ปัญหาและคิดริเริ่มสิ่งต่างๆ ย่อมต้องเป็นผู้ที่มีความจำดีด้วย

2. ปฏิกริยาทางอารมณ์ ประสบการณ์แต่ละอย่างก่อให้เกิดปฏิกริยาทางอารมณ์และจะมีผลต่อการจำด้วย เช่น สิ่งที่ทำให้ดีใจสุดขีด หรือเป็นทุกข์แสนสาหัสย่อมจะทำให้จำได้เป็นเวลานาน

3. ความสนใจ เรามีความสนใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ย่อมจดจำเรื่องนั้นได้ไม่ยากนัก สิ่งที่เราเห็นว่าปราศจากความสำคัญ ถ้าไม่สนใจก็จะทำให้ลืมเรื่องเหล่านั้นเร็วขึ้น

นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528: 254) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำไว้ดังนี้

1. ทักษะคิดและความสนใจ ถ้าผู้เรียนมีทักษะคิดที่ดีต่อสิ่งใด และความสนใจจดจ่ออยู่กับสิ่งใด ก็จะทำให้จดจำสิ่งนั้นได้อย่างแม่นยำและเป็นเวลานาน

2. การฝึกฝน ถ้าผู้เรียนฝึกฝนในสิ่งที่เรียนอยู่เสมอ ก็จะทำให้สามารถจดจำสิ่งนั้นได้เป็นเวลานาน

3. ระยะเวลา หากทิ้งระยะหลังจากการเรียนรู้ไปเป็นระยะเวลานานๆ ก็จะทำให้จำในสิ่งที่เรียนรู้ไปได้น้อย หรือบางครั้งอาจจะลืมไปเลยก็ได้

ดังนั้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ ได้แก่ สถิติปัญญา ความสนใจ ทักษะคิด ระยะเวลา หลังจากการเกิดการเรียนรู้ และการฝึกฝนทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

การนำทฤษฎีการจำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

การที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความจำและความคงทนในการเรียนรู้ได้นั้น เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องพิจารณานำทฤษฎีการจำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนมากที่สุด

อบรม สนิทบาล (ม.ป.ป.: 142) ได้กล่าวถึงวิธีการนำทฤษฎีการจำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนดังนี้

1. ครูควรจัดบทเรียนที่มีความหมายต่อเด็ก ให้เด็กได้ทราบจุดประสงค์ในการเรียน
2. ครูควรจัดประสบการณ์ตรงให้เด็กมากที่สุด ควรใช้อุปกรณ์การสอนและให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
3. ครูควรจัดการเรียนการสอนให้มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ
4. ครูควรจัดเนื้อหาในการสอนให้เป็นตอนๆ ให้พอเหมาะอย่าให้มากเกินไป

5. ครูควรให้เด็กมีเวลาพักผ่อนหลังจากการเรียนรู้เรื่องหนึ่งๆ แล้ว
6. ครูควรให้มีการทบทวนและฝึกฝนอยู่เสมอและควรกระทำให้มากพอ
7. ครูควรสอนให้นักเรียนได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งจริงๆ
8. ครูควรจัดกระบวนการสอนให้เป็นหมวดหมู่ มีระเบียบ มีความต่อเนื่อง
9. ครูควรจัดตารางสอนโดยพิจารณาให้รอบคอบว่าควรจัดอย่างไร เวลาใด
10. ครูควรแนะนำวิธีการเรียนรู้ที่ได้ผลดีให้แก่เด็ก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การนำทฤษฎีการจำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนนั้น ครูควรจัดบทเรียนให้มีความหมาย แปลกใหม่ น่าสนใจและตรงตามจุดประสงค์และหลักสูตรการเรียนการสอน และควรให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความหมายของการเรียนรู้

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1975: 194) กล่าวว่า การเรียนรู้คือกระบวนการเปลี่ยนแปลงของกิจกรรมในการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 105) กล่าวว่า การเรียนรู้ทางภาษา หมายถึง กระบวนการที่ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนรู้แล้ว ไปใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้ อารมณ์ หรือสื่อสารได้

พาสนา จุฬรัตน์ (2548: 187) กล่าวว่า การเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ผู้เรียนต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น 3 ประการ จึงจะเรียกว่าเป็นการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ได้แก่

- 1) การเปลี่ยนแปลงด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เช่น นักเรียนสามารถบอกความหมายของศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้วได้ ออกเสียงได้ถูกต้อง
- 2) การเปลี่ยนแปลงด้านจิตพิสัย (Affective Domain) เช่น นักเรียนรู้ได้ เข้าใจดี จึงเกิดความรู้สึกระทึกใจในการสอนของครู ทำให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น
- 3) การเปลี่ยนแปลงด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เช่น นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้ว มาใช้พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้เกิดความชำนาญ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนรู้ทางภาษา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนในการเรียนภาษา และสามารถนำภาษาที่เรียนรู้มาแล้วไปใช้ในการสื่อสารได้

ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้

อดัม (Adam. 1969: 9) กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เราเคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งไว้ระยะหนึ่ง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528: 129) กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้คือ การรวบรวมประสบการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการระลึกได้และนำความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ออกมาใช้ได้หลังจากที่เรียนผ่านมาแล้ว

การวัดความคงทนในการเรียนรู้

นินแนลลี (อุบลวรรณ อินทภรณ์. 2536: 31 ; อ้างอิงจาก Nunnally. 1989: 105) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนรู้ หรือการทดสอบเป็นครั้งที่ 2 นั้นควรเว้นช่วงเวลาในการสอบซ้ำห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพื่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนต่างๆ น้อยลง เพราะความเคยชินในการทำแบบทดสอบจะทำให้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้งสองครั้งสูง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 114) กล่าวว่า ครูผู้สอนสามารถวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนได้จากการกระทำดังต่อไปนี้

การนำไปใช้ใหม่ (Reproduction) เช่น ให้นักเรียนท่องหรือเขียนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว
 การระลึกได้ (Recognition) เช่น ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกจากคำต่างๆ ที่ให้ไว้
 การคาดคะเน (Reconstruction) เช่น ให้คำคู่มาแล้วให้เลือกว่าคำนั้นควรจะใช้คู่กับคำอะไร
 การเรียนใหม่ (Relearning) เช่น ทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วในปลายเทอม ซึ่งถ้าเรียนไปได้เร็ว แสดงว่าผู้เรียนยังจดจำได้ดี

สรุปได้คือ ครูสามารถวัดความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนได้หลายวิธี เช่น จากการทำแบบทดสอบและการทำแบบฝึกหัดทบทวน และควรเว้นช่วงในการทดสอบเพื่อวัดความคงทนอย่างน้อย 2 สัปดาห์

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของความพึงพอใจ

มอร์ส (Morse. 1999: 27) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถผ่อนคลายความเครียดของผู้ที่ทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความ

ต้องการมาก จะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนอง เมื่อได้รับการตอบสนองความเครียดก็จะลดน้อยลงหรือหมดไป ความพึงพอใจก็จะมากขึ้น

ทวิช มโนภิรมย์ (2544: 39) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ คือ ระดับความรู้สึกพอใจ เมื่อความต้องการ ความคาดหวังความปรารถนา ความอยากของบุคคลได้รับการตอบสนอง ซึ่งเป็นผลมาจาก ความชอบ ความสนใจ ตลอดจนทัศนคติที่ดีต่อสถานการณ์นั้นหรือสิ่งใดๆ และเห็นว่า สิ่งนั้นมีประโยชน์และมีคุณค่า

สเตอร์สและเซเลส (Strauss and Sayles. 1960: 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เต็มใจที่จะปฏิบัติงานนั้นให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

กู๊ด (Good. 1973: 7) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจหมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ ดีใจ พอใจ มีความรู้สึกดีและมี ความสุขที่ได้ปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก็คือ ความรู้สึกชอบ ดีใจ พอใจ มีความรู้สึกที่ดีและมีความสุขที่ได้เรียนและปฏิบัติกิจกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

มาสโลว์ (Maslow. 1970: 69-80) ได้อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับความต้องการและความพึงพอใจว่ามนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอ ธรรมชาติของมนุษย์นั้นเมื่อความต้องการอย่างหนึ่งได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างหนึ่งแล้ว ก็จะมีความต้องการอย่างอื่นเข้ามาแทนที่ ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกันคือ ความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่หมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งก็อาจเกิดขึ้นได้ ลักษณะเฉพาะของมนุษย์คือ การทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ปรารถนานั้นคือ เมื่อใดมีความปรารถนาเกิดขึ้น ก็จะมีแรงขับและการกระทำที่จะถูกปลุกเร้าแล้วก็เกิดความพึงพอใจขึ้น

มาสโลว์มีความเชื่อว่า การที่คนเราจะพัฒนาให้ตนเองได้บรรลุถึงศักยภาพแห่งตนได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสามารถสนองตอบต่อความต้องการในระดับต้นเสียก่อน ซึ่งตรงกันข้ามที่ความต้องการในระดับต้นนั้นยังไม่ได้รับการตอบสนอง การที่จะบรรลุศักยภาพแห่งตนก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ มาสโลว์ ได้เสนอแนวคิดของการจัดลำดับขั้นของความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางกายภาพ (Physiological needs) เป็นความต้องการระดับพื้นฐาน ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรคและเพศ
2. ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง (Safety and security needs) ได้แก่ ความต้องการในสิ่งที่ทำให้รู้สึกมั่นคงคาดการณ์ได้และมีขั้นตอนที่แน่นอน เมื่อใดที่เด็กรู้สึกว่าไม่ปลอดภัย

หรือไม่แน่ใจในสิ่งที่เกิดขึ้น จะเกิดความกลัวและถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ เขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ขาดความมั่นคงทางจิตใจ ไม่สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

3. ความต้องการความรักและความเป็นพวกเดียวกัน (Love and belongingness needs)

ได้แก่ต้องการความรัก ความอบอุ่น การได้รับการยอมรับและการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

4. ความต้องการการรู้จักคุณค่าของตนเอง (Need for self-esteem) ได้แก่ ความต้องการการ

ยอมรับนับถือจากผู้อื่น ต้องการให้ผู้อื่นชื่นชม และมีความภาคภูมิใจในตนเอง

5. ความต้องการการบรรลุถึงศักยภาพแห่งตน (Need for self actualization) เป็นความ

ต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ ได้แก่ความต้องการประสบผลสำเร็จในทุกอย่างตามความคาดหวัง เพื่อพัฒนาตนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีอารมณ์ขันในระดับที่สูง

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตามผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำ
งานมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในการทำงาน การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับ
ผู้ปฏิบัติงานเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ในการดำเนิน
กิจกรรมการเรียนการสอนนั้น สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนก็คือผู้เรียนต้อง
มีสิ่งจูงใจในการเรียนก่อน จึงจะส่งผลให้การเรียนบรรลุไปตามเป้าหมาย

3.3 วิธีสร้าง ความพึงพอใจในการเรียน

สมยศ นาวิการ (2540: 155) ได้กล่าวถึงการทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือ
การปฏิบัติงาน ดังแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองของความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิด
ความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการ
ตอบสนอง

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผล
การปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่นๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม
ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองของความพึงพอใจในรูปของรางวัล หรือผลตอบแทนซึ่งแบ่งออกเป็น
ผลตอบแทนภายใน (Intrinsic rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic rewards) โดยผ่านการ
รับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน อันเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานที่
ได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่าง
ผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง

จากแนวคิดนี้การสร้าง ความพึงพอใจในการเรียนการสอนเกิดขึ้นโดยครูผู้สอนที่ต้องการให้
กิจกรรมการเรียนรู้บรรลุผลสำเร็จ ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่อ

อุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียน ให้เกิดแรงจูงใจในการทำ กิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

4.1 กิจกรรมประกอบจังหวะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายความหมายของกิจกรรมประกอบจังหวะไว้ว่า หมายถึง เพลง และบทพูดเข้าจังหวะ

ความหมายของเพลง

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 601) ได้ให้ความหมายของเพลงไว้ว่า เพลง หมายถึง สำเนียง ชั้บร้อง ทำนองดนตรี กระบวนวิธีรำดาบ รำทวน เป็นต้น

ธีระศักดิ์ วดีศิริศักดิ์ (2540: 2) ได้ให้ความหมายของเพลงไว้ว่า เพลง หมายถึง ภาษาอย่างหนึ่งที่สามารถสื่อความคิดเป็นจินตนาการและความรู้สึกออกมาในรูปของถ้อยคำและเสียง ซึ่งผู้ฟังแต่ละคนสามารถรับรู้ได้ด้วยความคิดที่แตกต่างกันออกไป

นิเวเฟลด์ท และกูราลนิก (Neufeldt and Guralnik. 1978: 108) กล่าวว่า เพลงคือ ศิลปะของการขับร้อง ดนตรีที่บรรเลงหรือแต่งขึ้นเพื่อบรรเลงเพลง คำประพันธ์หรือบทร้อยกรองที่แต่งไว้สำหรับขับร้อง เช่น คำโคลง หรือโคลงที่แสดงความรู้สึก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพลง หมายถึง ภาษาที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดด้วยการขับร้อง ประกอบทำนองดนตรีที่แตกต่างออกไป ทำให้ผู้ฟังเกิดจินตภาพ

ความหมายของบทพูดเข้าจังหวะ (Chant)

แกรแฮม (Graham. 1979: ix) ได้อธิบายไว้ว่า Chant มีลักษณะเป็นบทสนทนาสั้นๆ ใช้คำหรือข้อความสั้นๆ ประกอบจังหวะดนตรีที่มีจังหวะเน้นหนัก ชัดเจน ง่ายๆ

เตือนใจ เฉลิมกิจ (2545: 134) ได้ให้คำแปลของ Chant ไว้ว่า การพูดเข้าจังหวะที่มีลักษณะเหมือนเพลงหรือเหมือนกับโคลงซึ่งมีจังหวะชัดเจน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมประกอบจังหวะ ได้แก่ เพลงและบทพูดเข้าจังหวะ โดยเพลง หมายถึง คำประพันธ์หรือบทร้อยกรองที่มีทำนองดนตรีไว้เพื่อขับร้องหรือบรรเลงและบทพูดเข้าจังหวะ หมายถึง บทพูดหรือข้อความสั้นๆ เหมือนโคลงประกอบดนตรีที่มีจังหวะชัดเจน

ประโยชน์ของการใช้เพลงประกอบการเรียนการสอน

เพลงมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างมาก นอกจากจะช่วยเพิ่มความสนุกเพลิดเพลินแก่ผู้เรียนและผู้สอนแล้ว เพลงยังอาจช่วยในการเรียนการสอนได้หลายอย่าง ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

กริฟฟี่ (Griffiee. 1992: 4-5) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงในการสอนภาษาไว้ว่า

1. เพลงช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียน (Classroom atmosphere) เพลงทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายและสร้างสรรค์บรรยากาศที่สนุกสนานในห้องเรียน
2. เพลงเป็นตัวช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา (Language input) คำพูดกับจังหวะมีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง ดังนั้นประสาทการรับรู้เกี่ยวกับจังหวะจึงเป็นพื้นฐานและบันไดขั้นต้นในการเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงป๊อป (Pop songs) เป็นตัวอย่างภาษาพูดอย่างดี เช่น การลดเสียงของคำที่ลงท้ายด้วย ing
3. เพลงเป็นตัวเรียนรู้ทางวัฒนธรรม (Cultural input) เพลงจะสะท้อนถึงสถานที่ถิ่นเกิดของเพลงอันเต็มไปด้วยข้อมูลทางสังคม เมื่อนำเพลงมาใช้ในห้องเรียนจึงเปรียบเสมือนนำความรู้ทางวัฒนธรรมเข้าห้องเรียนด้วย
4. เพลงเป็นตำรา (Songs as a text) เพลงสามารถใช้เป็นตำราเช่นเดียวกับกับโคลงกลอน เรื่องสั้น นวนิยาย หรือสื่อเอกสารจริงอื่นๆ
5. เพลงเป็นอุปกรณ์เสริม (Songs and music as supplements) เพลงสามารถใช้เป็นอุปกรณ์เสริมตำราเรียนหรือเป็นตำราโดยตัวของมันเองในสถานการณ์การสอนหลายอย่าง เช่น
 - 5.1 ใช้เพลงหลังการเรียนตามปกติ
 - 5.2 ใช้เพลงในการเปลี่ยนเนื้อหาบทเรียนใหม่
 - 5.3 ใช้เพลงในโอกาสและวาระพิเศษ เช่น วันคริสต์มาส เป็นต้น
6. เพลงช่วยในการสอนบทสนทนา (Teaching conversation) ครูสามารถใช้เพลงในการนำบทสนทนาหรือการอภิปรายได้
7. เพลงช่วยในการสอนคำศัพท์ (Teaching vocabulary) เพลงสามารถใช้ในการสอนคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี
8. เพลงช่วยในการทบทวนโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Teaching or reviewing grammatical structure) เพลงนำเสนอบริบทที่เป็นธรรมชาติสำหรับโครงสร้างทางไวยากรณ์ทั่วไป เช่น เรื่องกาล และบุพบท
9. เพลงช่วยในการสอนการออกเสียง (Teaching pronunciation) เพลงอันประกอบด้วยระดับเสียง จังหวะ และการเน้นคำ เหมาะแก่การสอนและฝึกทักษะทางภาษาได้หลายทักษะ

10. เพลงช่วยเพิ่มความคงทนในการจำ (Teaching memory) เพลงช่วยให้เกิดความคงทนในการจำ มีความกระตือรือร้นในการเรียนและไม่เบื่อหน่ายในการฝึกซ้ำๆ

11. เพลงช่วยสร้างความสนใจให้นักเรียน (Students' interest) เพลงมีอิทธิพลต่อเรานับตั้งแต่เริ่มหัดพูดจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ ครูสามารถสร้างความสนใจได้ด้วยเพลง

4.2 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายความหมายของกิจกรรมประกอบจังหวะไว้ว่า หมายถึง เพลง และบทพูดเข้าจังหวะ

หลักการเลือกเพลงและบทพูดเข้าจังหวะที่นำมาใช้สอน

เจียรนีย์ พงษ์ศิริวาทย์ (2540: 104-106) กล่าวว่า การเลือกเพลงสำหรับใช้ประกอบการสอน ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ระดับชั้น วัย และความสามารถของผู้เรียน
2. ความไพเราะ จังหวะของเพลงไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป
3. ภาษาไม่ยาก คำที่อยู่ในเพลงชัดเจนและมีความหมาย
4. เป็นเพลงที่ฟังแล้วเกิดความรู้สึก จินตนาการ และสามารถร้องตามได้

กริฟฟี่ (Griffie. 1992: 4-6) กล่าวว่า ครูควรคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ในการเลือกเพลงสำหรับใช้ในชั้นเรียนดังนี้ กล่าวคือ

1. ชั้นเรียน (The class)
 - 1.1 จำนวนและอายุของนักเรียน
 - 1.2 ช่วงเวลาที่ทำการสอนในแต่ละวัน
 - 1.3 ระดับภาษาของนักเรียน
 - 1.4 ความสนใจในเพลงของนักเรียน
2. ครู (The teacher)
 - 2.1 อายุของครูและความสนใจเกี่ยวกับดนตรี
 - 2.2 วัตถุประสงค์ในการสอน
 - 2.3 วัตถุประสงค์ในการเลือกเพลง
3. โอกาสในการใช้เพลงในชั้นเรียน (Classroom opportunities)
 - 3.1 อีสาระในการใช้เพลงในการสอน
 - 3.2 เวลาสำหรับการเตรียมบทเรียน
 - 3.3 ความสามารถในการใช้เพลงเสริมบทเรียน

4. เสียงดนตรี (The music)

4.1 ความดังของเสียง

4.2 อุปกรณ์เสริมในแต่ละบทเรียน

สรุปได้ว่า หลักในการเลือกเพลงประกอบการเรียนการสอนภาษานั้น ครูผู้สอนควรคำนึงถึง วัย ระดับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน อีกทั้งภาษาของเพลงต้องชัดเจน ฟังง่าย และมี วัตถุประสงค์สอดคล้องกับบทเรียน

แนวสอนโดยการใช้เพลงและบทพูดเข้าจังหวะประกอบการเรียนการสอน

ในการสอนโดยการใช้เพลงประกอบบทเรียนนั้น ครูสามารถใช้เพลงหรือบทพูดเข้าจังหวะได้ ในทุกขั้นตอนของบทเรียน เช่น ใช้ในช่วงเริ่มต้นบทเรียนเพื่อเป็นสัญญาณแสดงการเปลี่ยนจากวิชาที่ เรียนก่อนหน้ามาเป็นวิชาภาษาอังกฤษ หรืออาจใช้ในระหว่างกลางบทเรียนเพื่อเป็นการหยุดพักก่อน เริ่มกิจกรรมใหม่ ซึ่งต้องใช้สมาธิมากขึ้น หรืออาจใช้ในตอนท้ายของบทเรียนเพื่อเป็นการจบบทเรียน

ฟิลลิปส์ (Phillips. 2002: 145 -146) ได้กล่าวถึงแนวทางโดยทั่วไปสำหรับการใช้เพลง ประกอบการเรียนการสอนไว้ว่า

1. เปิดเทปเพลงหรือครุร้องเพลงนั้น 1-2 ครั้ง โดยให้เด็กๆ ฟังเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพื่อให้ เด็กซึมซับและคุ้นเคยกับท่วงทำนอง และจังหวะของเพลง
2. เปิดเทปเพลงหรือครุร้องเพลงนั้นอีกครั้งหนึ่ง ขณะเดียวกันให้เด็กๆ ตบมือให้เข้ากับจังหวะ เพลง และ/หรือฮัมทำนองเพลง
3. ให้เด็กแสดงท่าทางไปพร้อมๆ กับครู
4. ถามความหมายของเพลงจากท่าทาง อธิบายสิ่งที่เด็กไม่เข้าใจ
5. เปิดเพลงอีกครั้ง เด็กๆ ร่วมกันแสดงท่าทางและร้องตามหากต้องการ

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2536: 265) แนวการสอนโดยใช้เพลง ประกอบการสอนไว้ดังนี้

1. ใช้เพลงนำเข้าสู่บทเรียน สรุปการสอน หรือทบทวนบทเรียน
2. ครุร้องเพลงหรือเปิดเทปให้นักเรียนร้องตาม
3. ถ้าต้องการท่าทางประกอบ ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงท่าทางประกอบ
4. หากนักเรียนมีความสามารถด้านดนตรี ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดง ความสามารถ
5. เพิ่มเติมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เช่น อภิปราย ตอบคำถาม เขียนเรื่อง หรือ กิจกรรมอื่นๆ เพื่อเป็นการสรุป

6. ประเมินผลการใช้เพลง

6.1 สังเกตการณ์แสดงออกการร้องเพลงในการร่วมกิจกรรม

6.2 ทดสอบความเข้าใจจากบทเพลงด้วยการทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

การสอนโดยใช้กิจกรรมบทพูดเข้าจังหวะ (Chants) เพื่อการฝึกออกเสียงจังหวะ และรูปแบบการลงเสียงเน้นหนัก (Stress) ในภาษาอังกฤษ ในบางกรณีจะมีการฝึกโครงสร้างประโยคร่วมด้วย ฟิลลิปส์ (Phillips, 2002: 145 -146) ได้กล่าวถึงแนวทางโดยทั่วไปในการสอนดังนี้

1. ครูพูดโคลง และสาธิตแสดงท่าทาง
2. สังเกตว่าเด็กๆ เดาความหมายได้หรือไม่
3. ฝึกให้เด็กทั้งชั้นพูด โดยให้รักษาจังหวะในการออกเสียง และตั้งใจฟังการออกเสียงที่เป็นปัญหาของนักเรียน
4. สอนให้เด็กๆ แสดงท่าทางและให้ทำ ท่าทางขณะที่ครูพูดโคลง สำหรับชั้นตอนนี้หากเด็กไม่ได้พูดคำโคลงทุกคนก็ไม่เป็นไร
5. เขียนโคลงบางตอน หรือทั้งหมดบนกระดานและอธิบายคำศัพท์ยาก หรืออาจจะบอกคำแปลถ้าครูคิดว่าจำเป็น
6. ให้เด็กดูคำศัพท์ทั้งหมดบนกระดานอีกครั้ง แล้วจึงลบคำศัพท์ออกไปหนึ่งหรือสองคำ (ครูอาจใช้ภาพแทนคำศัพท์เหล่านี้) ให้เด็กท่องโคลงและอ่านคำศัพท์ที่ลบออกไปด้วย จากนั้นลบคำศัพท์ อื่นๆ ออกอีก และให้เด็กท่องโคลงอีกครั้ง ทำต่อไปเช่นนี้จนกระทั่งเด็กสามารถอ่านโคลงทั้งหมดได้ทั้งๆ ที่ไม่มีคำศัพท์ปรากฏให้เห็นบนกระดาน
7. เด็กๆ พูดโคลงและแสดงท่าทางประกอบ
8. เด็กๆ อาจทำ กิจกรรมเสริม โดยใช้คำ ที่อยู่ในโคลงมาวาดภาพประกอบ แล้วรวบรวมทำเป็นหนังสือเล่มเล็ก
9. เด็กๆ ทำ กิจกรรมเสริมโดยเปลี่ยนคำ ที่อยู่ในโคลงกลอน หรือการพูดเข้าจังหวะ เพื่อสร้างผลงานในแบบฉบับของตนเอง

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ มีการศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

ดวงเดือน แสงชัย (2530: 30) ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นกิจกรรมเสริม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการที่ครูใช้เพลงเป็นกิจกรรมเสริมการเรียนการสอน โดยนักเรียนร้อยละ 96.70 เห็นด้วยว่าควรจะมีกิจกรรมร้องเพลงในชั่วโมงภาษาอังกฤษ

รองเนือง สุขสมิติ (2536: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้เพลงเสริมบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนโดยใช้เพลงเสริมกับสอนตามคู่มือครู โดยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ใช้เพลงเสริมนั้นสูงกว่า รวมทั้งความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ใช้เพลงเสริมดีกว่ากลุ่มที่สอนตามคู่มือครู

อรอุมา ราชฎีวงศ์ศรี (2545: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนโดยใช้เพลงประกอบและการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ Total Physical Response (TPR) กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังคุณ อำเภอหนองสองห้อง จังหวัดขอนแก่น พบว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบใช้เพลงประกอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ Total Physical Response (TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ (TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มณฑลี ไชยศิริ (2546: 74) ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้เพลงและไม่ใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้เพลงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไม่ใช้เพลงประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จิราภรณ์ เลี่ยมไธสง (2546: 90) ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะซึ่งประกอบด้วยเพลง โคลง และบทพูดเข้าจังหวะ เป็นสื่อเสริมเพื่อเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ยุพิน บุญพันธ์ (2535: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาผลของการใช้เพลงประกอบการสอนคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนคณิตศาสตร์โดยใช้เพลงประกอบการสอนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการใช้เพลงและบทพูดเข้าจังหวะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้น อีกทั้งยังมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ มีการศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

โซเมอร์ส (Somers. 2000: Abstract) พบว่า จังหวะ ดนตรี เพลง และบทพูดเข้าจังหวะเป็นกลวิธีที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศเกาหลี

ครูซ-ครูซ (Cruz-Cruz. 2005: Abstract) ศึกษาผลการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในประเทศสเปน ด้วยการใช้ดนตรีและเพลงในการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์ พบว่าดนตรีและเพลงสามารถช่วยพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ฟลาวเวอร์ส (Flowers. 1998: 14) ได้วิจัยเกี่ยวกับวิธีการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 42 คนในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยผ่านการใช้เพลง และเปรียบเทียบระหว่างคำศัพท์ที่คัดเลือกมาเฉพาะจากบทเพลงกับคำศัพท์ปกติทั่วไปว่าแบบไหนนักเรียนจะจำได้ดีกว่ากัน โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยคือแบบบันทึกคำศัพท์และแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนสามารถเรียนรู้วิธีการจำคำศัพท์โดยผ่านสื่อเพลงได้อย่างดี และสามารถจำคำศัพท์ที่คัดมาจากเพลงได้เร็วกว่าคำศัพท์ปกติ

คลิงเกอร์ (Klinger. 1998: 33) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสอนเพลงให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 39 คนในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าการสอนเพลงโดยวิธีที่บูรณาการเข้ามาสอนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา บทบาทของเพลงได้เข้ามาพัฒนาความเข้าใจและการอ่านการเขียนของนักเรียนและได้ครอบคลุมไปถึงการเรียนบทละครที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม อีกทั้งในการสอนเพลงก็ส่งเสริมเรื่องความคงทนในการจำของนักเรียนด้วย

จากผลการวิจัยทั้งในและต่างประเทศข้างต้นเห็นได้ชัดว่า เพลงและบทพูดเข้าจังหวะเป็นสื่อประกอบการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพราะนักเรียนได้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กับความสนุกสนานเพลิดเพลินเสริมสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียน อีกทั้งยังส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงรายวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ สูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการใช้เพลง

และบทพูดเข้าจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อทราบผลต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 170 คน โดยคละระดับความสามารถนักเรียนในแต่ละห้อง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีการจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 37 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 5 ห้องเรียน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยทดลองสอนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นหลักในบทเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โดยระยะเวลาในการทดลองจำนวน 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 24 คาบ ซึ่งไม่รวมคาบการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์

3. แบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้
4. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
5. แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างและการหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหลักสูตรสถานศึกษา โดยศึกษาขอบข่ายของเนื้อหารายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ งานวิจัยและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยการใช้เพลงและบทพูดเข้าจังหวะเป็นกิจกรรมหลักประกอบการเรียนการสอน เพื่อสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.3 ศึกษาคำศัพท์ที่จะใช้สอน เพื่อคัดเลือกคำศัพท์ที่จะใช้สอนจำนวน 61 คำ ซึ่งประกอบด้วยคำเดี่ยว เช่น move คำประสม เช่น grocery store และคำวลี เช่น do the laundry โดยคัดเลือกจากคำศัพท์ที่อยู่ในแบบเรียน *Gogo Loves English 4* ตลอดจนคัดเลือกเพลงและบทพูดเข้าจังหวะจำนวน 12 เพลง จากหนังสือแบบเรียน *Projects :Play& Learn 4, Gogo Loves English 4*, และ หนังสือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยเพลง

1.4 นำคำศัพท์ เพลงและบทพูดเข้าจังหวะที่คัดเลือกไว้ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดปากบ่อ ตรวจสอบว่าคำศัพท์ เพลงและบทพูดเข้าจังหวะที่คัดเลือกมานั้นมีความยากง่าย สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของทางโรงเรียนเพียงใด

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยการใช้เพลง และบทพูดเข้าจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในการจัดการเรียนการสอน จำนวน 12 แผน ขึ้นตอนในแผนการจัดการเรียนรู้มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเร้าความสนใจ (Warm-up activity)

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกทักษะ (Practice)

ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Production)

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน และจากโรงเรียนวัดปากบ่อ จำนวน 1 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และวิธีการวัดประเมินผล เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(Content Validity) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุง และตรวจสอบแล้วไปทดลองสอน กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่ม ตัวอย่าง

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการทดลองสอนแล้ว ไปใช้กับนักเรียนกลุ่ม ตัวอย่าง

2. การสร้างและการหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์ และแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้

แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบเติมคำ จำนวน 10 ข้อ โดยผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาแนวการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือดังต่อไปนี้

- หนังสือแนวการสร้างข้อสอบภาษา (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538)
- หนังสือการทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544)
- หนังสือการวัดและการประเมินผลทางภาษา (กิ่งแก้ว อารีรักษ์. 2542)
- หนังสือการวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548)
- หนังสือ *Assessing Vocabulary* (Read. 2000)

2.2 สร้างแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ และแบบทดสอบแบบเติมคำ 15 ข้อ รวมทั้งหมด 60 ข้อ โดยวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ด้านการสะกดคำ ความหมาย และการนำไปใช้ ในการสร้างแบบทดสอบนั้น คำศัพท์ที่ใช้ในแบบทดสอบจะไม่อยู่ในบริบท (context) เพื่อหลีกเลี่ยงการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท เพราะในบางครั้งนักเรียนสามารถเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทที่เข้ามาได้โดยไม่ต้องอาศัยการจำ ซึ่งผู้วิจัยควรจะต้องตระหนักถึงเรื่องนี้ เนื่องจากผู้วิจัยต้องการศึกษาการจำคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นจำนวน 60 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอน ภาษาอังกฤษและการวัดประเมินผล จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน และจาก โรงเรียนวัดปากบ่อ จำนวน 1 ท่าน พิจารณาเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และความถูกต้องทางไวยากรณ์ โดยพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้น สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือไม่ โดยมีเกณฑ์ กำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (บุญเขต ภิญโญอนันต์พงษ์. 2526 : 89-91)

คะแนนความคิดเห็น

+1	=	แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
0	=	ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่
-1	=	แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

2.4 บันทึกผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละบุคคลในแต่ละข้อ เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าคำถามข้อนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุง

2.5 นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาแล้วว่ามี ความเที่ยงตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 80 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index) และความยากง่าย (Difficulty Index) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซ็นต์ ของ จุง เทห์ ฟาน และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้เทคนิค คูเดออร์ริชาร์ดสัน 20 หรือ KR 20 จากโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อคัดเลือกข้อสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบเติมคำ จำนวน 10 ข้อ รวมทั้งหมด 40 ข้อ

3. การสร้างและการหาคุณภาพแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

3.1 ศึกษาความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจจากเอกสารต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจจากหนังสือวัดผลการศึกษาของ สมนึก ภัททิยธนี (2549 : 36-39)

3.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1

3.3.1 สร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ของสมนีก ภัทธิยธนี กำหนดคะแนนดังนี้

มีความพึงพอใจในระดับมาก	3	คะแนน
มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง	2	คะแนน
มีความพึงพอใจในระดับน้อย	1	คะแนน

โดยผู้วิจัยสร้างข้อคำถามโดยยึดกรอบพฤติกรรมครูและนักเรียนจากการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงและบทพูดเข้าจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านเนื้อหาสาระ
- 2) ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้
- 3) ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้
- 4) ด้านการวัดและประเมินผล

3.3.2 สร้างข้อคำถาม จำนวน 25 ข้อ โดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ ข้อความจะต้องสั้น เข้าใจง่ายและมีความชัดเจน

ตอนที่ 2

3.3.3 สร้างแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อสอบถามความคิดเห็นต่างๆ ไปของนักเรียน

3.4 นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของข้อคำถาม การใช้ภาษาและความชัดเจนของคำถาม

3.5 นำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.6 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ ปีการศึกษา 2551 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 80 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม ความเข้าใจภาษา แล้วนำมาหาค่าอำนาจจำแนก โดยการแจกแจงแบบ t-distribution (ล้วนสายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185-186) แล้วคัดเลือกไว้ 20 ข้อเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. การสร้างและการหาคุณภาพแบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์

4.1 ศึกษาการสร้างคำถามเพื่อสัมภาษณ์ผู้เรียน จากหนังสือดังต่อไปนี้

- หนังสือการทดสอบและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544)

- เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538)

4.2 สร้างคำถาม เกณฑ์การให้คะแนน และแบบฟอร์มบันทึกคะแนนในการ สัมภาษณ์ผู้เรียน โดยมีเนื้อหาในด้านต่างๆ ดังนี้

4.2.1 คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วยจุดมุ่งหมาย ดังนี้

- ความสามารถในการออกเสียง สะกดคำและบอกความหมายของคำศัพท์

4.2.2 เกณฑ์การบันทึกคะแนน ประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

- ปริมาณคะแนนที่ได้

- ขอบเขตของคำศัพท์

- ระยะเวลา

- เกณฑ์การประเมิน

4.2.3 แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์ มีจุดประสงค์การใช้ คือ ใช้เพื่อบันทึกคะแนน

4.3 นำคำถาม เกณฑ์การบันทึกคะแนน และแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ และการวัดประเมินผล จากมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน และจากโรงเรียนวัดปากบ่อ จำนวน 1 ท่าน พิจารณาให้คำ เสนอแนะ

4.4 นำคำถาม เกณฑ์การบันทึกคะแนน และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ที่ได้รับการ ตรวจสอบแก้และปรับปรุงแล้ว ไปใช้ในการสัมภาษณ์นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ร่วมกับการทดลองใช้ แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

4.4.1 คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

- คำศัพท์ที่ครูสอนไปแล้วมีอะไรบ้าง ให้นักเรียนออกเสียง สะกด และบอก ความหมายให้ถูกต้อง

4.4.2 เกณฑ์การบันทึกคะแนน

- นักเรียนจะได้ 1 คะแนน ต่อ 1 คำศัพท์ เมื่อนักเรียนออกเสียงคำ สะกดบอกรูปคำ และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง

- นักเรียนจะไม่ได้คะแนนจากคำศัพท์ที่กล่าวถึง เมื่อนักเรียนมีการผิดพลาดอย่างใด อย่างหนึ่ง หรือทั้งหมดของการออกเสียงคำ สะกดบอกรูปคำ และบอกความหมายของคำศัพท์นั้น

- นักเรียนจะไม่ได้คะแนนจากคำศัพท์ที่กล่าวถึง เมื่อคำศัพท์นั้นไม่ตรงตามคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในช่วงระยะเวลาของการสัมภาษณ์ ซึ่งขอบเขตของคำศัพท์ที่จะได้คะแนน มีดังนี้คือ การสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 ขอบเขตของคำศัพท์ คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้ในช่วงสัปดาห์ที่ 1-4 มีจำนวน 20 คำ การสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 ขอบเขตของคำศัพท์ คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้ในช่วงสัปดาห์ที่ 4-8 มีจำนวน 20 คำ และการสัมภาษณ์ครั้งที่ 3 ขอบเขตของคำศัพท์ คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้ในช่วงสัปดาห์ที่ 8-12 มีจำนวน 20 คำ

- การสัมภาษณ์จะสิ้นสุดเมื่อนักเรียนไม่สามารถกล่าวถึงคำศัพท์ใดๆ ได้เป็นระยะเวลาเกินกว่า 5 นาที

- การสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยมีเกณฑ์การจัดระดับความสามารถของนักเรียนจากการสัมภาษณ์ เพื่อให้สามารถนำผลคะแนนไปวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลอื่นๆ ได้ โดยปรับจากเกณฑ์ของศศิธร เจริญใจ (2550: 30) ดังนี้

ระดับสูง คือ ได้คะแนนตั้งแต่ 14 คะแนน ขึ้นไป

ระดับปานกลาง คือ ได้คะแนนระหว่าง 9 – 13 คะแนน

ระดับต่ำ คือ ได้คะแนนต่ำกว่า 8 คะแนน

4.4.3 แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์

4.5 นำคำถาม และแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างมาใช้กับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design ดังแสดงในตาราง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

T₁ แทน การทดสอบก่อนทำการทดลอง (Pre-test)

X แทน การสอนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

T₂ แทน การทดสอบหลังทำการทดลอง (Post-test)

วิธีดำเนินการทดลอง

1. สุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการจับสลากมา 1 ห้องเรียน จำนวน 37 คน จากทั้งหมด 5 ห้องเรียน ทั้งนี้ นักเรียนในแต่ละห้องเรียนมีความสามารถด้านคำศัพท์ใกล้เคียงกัน โดยดูจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ในด้านคำศัพท์และการทดสอบเก็บคะแนนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในปีการศึกษาที่ผ่านมา
2. จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงกระบวนการวิธีดำเนินการทดลอง จุดประสงค์และวิธีการประเมินผลการเรียน
3. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์ เพื่อวัดความสามารถความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนการทดสอบก่อนการทดลอง จากนั้น นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษแจกให้นักเรียนทำเพื่อวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อคำถามให้นักเรียนฟัง ใช้เวลาในการทำแบบสอบถาม 20 นาที
4. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง เป็นเวลา 2 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ รวม 12 สัปดาห์
5. สัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลจำนวน 3 ครั้ง เนื่องจากระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลานาน โดยสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 4 ครั้งที่ 2 ในสัปดาห์ที่ 8 และครั้งที่ 3 ในสัปดาห์ที่ 12 ผู้วิจัยใช้การบันทึกในแถบบันทึกเสียงพร้อมกับบันทึกคะแนนและคำตอบลงในแบบสัมภาษณ์
6. ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) หลังเสร็จสิ้นการทดลองทันที ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์ เพื่อวัดความสามารถความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการสอนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียน โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง จากนั้นนำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษแจกให้กับนักเรียนทำ เพื่อวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองและนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อคำถามให้นักเรียนฟัง ใช้เวลาในการทำแบบสอบถาม 20 นาที
7. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

8. หลังจากการทดลองสิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 และ 4 สัปดาห์ นำแบบทดสอบฉบับเดิมซึ่งได้จัดพิมพ์เรียงลำดับข้อและตัวเลือกใหม่ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิม เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดาษคำตอบของการทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยใช้เกณฑ์คือ ถ้าตอบถูกแต่ละข้อให้ 1 คะแนน ส่วนข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกัน ได้ 0 คะแนน

2. วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละครั้ง เก็บเป็นข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

3. นำข้อมูลทางสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล มาจัดกระทำ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบผลคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3.2 เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังจบการทดลองเมื่อเวลาว่าง

ไปแล้ว 2 สัปดาห์และ 4 สัปดาห์

4. วิเคราะห์ และจำแนกข้อมูลจากแถบบันทึกเสียง และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ แล้วสรุปเป็นความเรียงเพื่อเสริมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะที่ได้จากการทดลอง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

5.1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

SPSS for Windows

5.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

5.2.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for dependent จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

5.2.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเมื่อเวลาว่างไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ โดยใช้ t-test for dependent จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน วัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 นักเรียนกลุ่ม ตัวอย่างมีจำนวน 37 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 24 คาบ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
M	แทน	ค่าเฉลี่ยของข้อมูล
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	อัตราส่วนที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
p	แทน	ความน่าจะเป็นของค่า t

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็น 3 ตอน โดยใช้รูปแบบตารางประกอบความเรียง ดังนี้
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

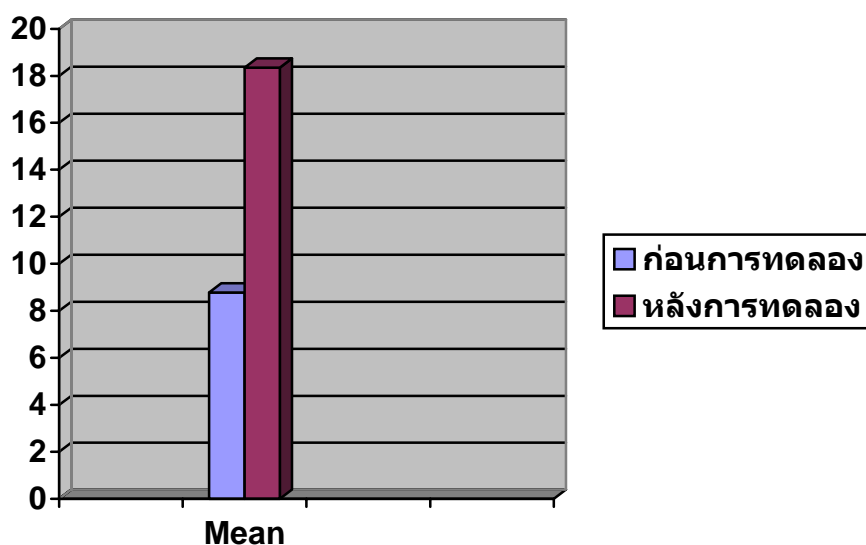
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ผลการเรียนรู้	N	M	S.D.	t	p
ก่อนการทดลอง	37	8.78	3.242		
หลังการทดลอง	37	18.35	9.022	5.322**	0.00

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลอง และหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 8.78 และหลังการทดลองเท่ากับ 18.35 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ดังปรากฏในภาพประกอบ 1

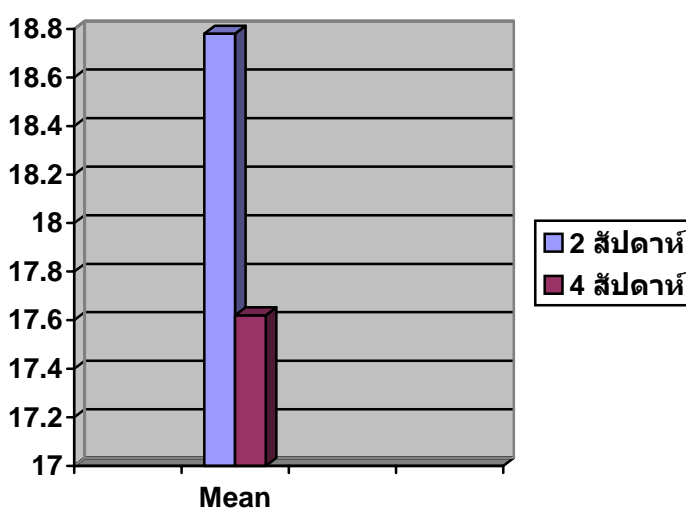
ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแท่งเปรียบเทียบคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์

ความคงทน	N	M	S.D.	t	p
2 สัปดาห์	37	18.27	9.347	1.753	.088
4 สัปดาห์	37	17.62	8.581		

จากตาราง 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งคะแนนเฉลี่ยหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์เท่ากับ 18.27 และคะแนนเฉลี่ยหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 4 สัปดาห์เท่ากับ 17.62 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน ดังปรากฏในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแท่งเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

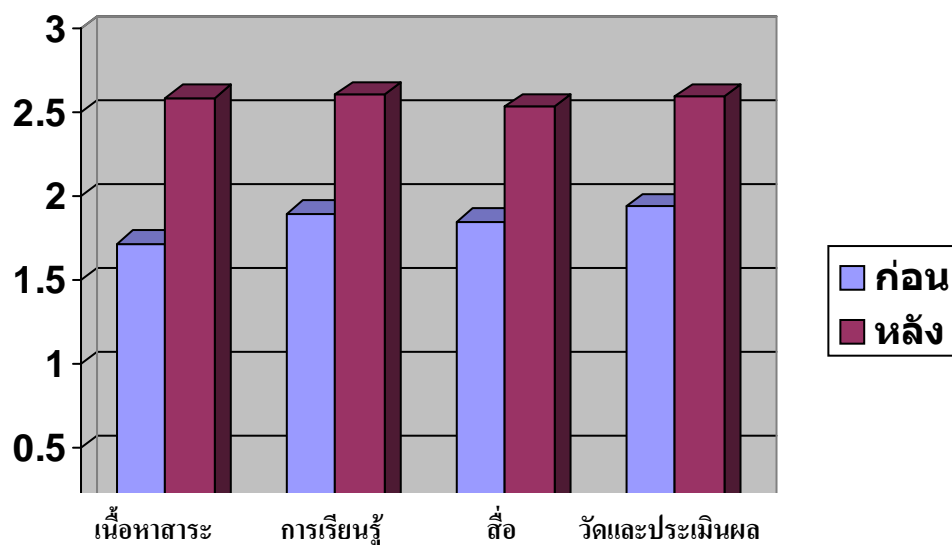
ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ความพึงพอใจ	M	S.D.	แปลความ
ด้านเนื้อหาสาระ	1.72	0.53	พึงพอใจปานกลาง
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้	1.9	0.51	พึงพอใจปานกลาง
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	1.85	0.47	พึงพอใจปานกลาง
ด้านการวัดและประเมินผล	1.94	0.49	พึงพอใจปานกลาง
รวม	1.85	0.5	พึงพอใจปานกลาง

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

ความพึงพอใจ	M	S.D.	แปลความ
ด้านเนื้อหาสาระ	2.59	0.54	พึงพอใจมาก
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้	2.61	0.52	พึงพอใจมาก
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	2.54	0.55	พึงพอใจมาก
ด้านการวัดและประเมินผล	2.60	0.54	พึงพอใจมาก
รวม	2.59	0.54	พึงพอใจมาก

จากตาราง 3 และ 4 พบว่าคะแนนความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 1.85 ค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 2.59 และผลต่างของคะแนนเท่ากับ 0.74 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ดังปรากฏในภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแท่งเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาค้นคว้าผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อศึกษาค้นคว้าผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจบการทดลองเมื่อเวลาสิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง
2. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 170 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 37 คน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลาก

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โดยใช้เวลาในการทดลอง 24 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเป็นเวลา 12 สัปดาห์

คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้

คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ คำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับช่วงชั้นที่ 2 ปีที่ 1 และได้คัดเลือกจากหนังสือ *Gogo Loves English 4* Unit 1-6 จำนวน 61 คำ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดาษคำตอบของการทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยใช้เกณฑ์ คือ ถ้าตอบถูกแต่ละข้อให้ 1 คะแนน ส่วนข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกันได้ 0 คะแนน

2. วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละครั้ง เก็บเป็นข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

3. นำข้อมูลทางสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล มาจัดกระทำ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบผลคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3.2 เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไป

แล้ว 2 สัปดาห์และ 4 สัปดาห์

4. วิเคราะห์ และจำแนกข้อมูลจากแถบบันทึกเสียง และแบบสัมภาษณ์ แล้วสรุปเป็นความเรียง เพื่อเสริมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะที่ได้จากการทดลอง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

5.1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

SPSS for Windows

5.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

5.2.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for dependent จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

5.2.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ โดยใช้ t-test dependent จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 8.78 และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 18.35 จะเห็นได้ว่าการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระยะเวลา 24 คาบนั้น ทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเท่ากับ 9.57 แสดงว่าการเรียนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ อันเนื่องมาจากกิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น เต็มใจ และตั้งใจเรียนมากขึ้น เพราะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการร้องเพลง พูดเข้าจังหวะ และทำท่าทางประกอบ อีกทั้งการร้องเพลงและการพูดเข้าจังหวะทำให้นักเรียนเข้าใจและจดจำคำศัพท์ในบทเรียนได้ดีขึ้น ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับหลักการที่ว่า การเรียนที่มีชีวิตชีวา และผู้เรียนมีส่วนร่วมมากเท่าใด ก็จะทำให้ความสามารถในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น (วัตชิน-โจนส์, 2544) เช่นเดียวกับคำกล่าวของนิตยา สุวรรณศรี (2542: 70) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนมีความหมาย น่าสนใจและสนุก เพลงทำให้ย่ำในสิ่งที่เรียนไปแล้ว เช่น คำศัพท์ หรือการออกเสียง ทำให้นักเรียนจดจำได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะยังเสริมสร้างพัฒนาการ 4 ด้านให้กับผู้เรียนดังนี้

ด้านร่างกายหรือพลานามัย เนื่องจากเด็กชอบเคลื่อนไหว ไม่ชอบอยู่นิ่ง ในการเรียนการสอนได้ใช้ท่าทางประกอบเพลงและบทพูดเข้าจังหวะ ทำให้เด็กได้ทำท่าทางประกอบตามครู หรือคิดท่าทางขึ้นเอง ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวต่างๆ ส่วนของร่างกายที่เกิดประโยชน์

ด้านอารมณ์ ในขณะที่เด็กร่วมร้องเพลงหรือทำท่าทางประกอบ จะมีความร่าเริง แจ่มใส สนุกสนาน ดวงตาเป็นประกายอย่างมีความสุข กิจกรรมประกอบจังหวะจะช่วยให้เด็กคลายเครียด เนื่องจากท่วงทำนองที่มีความสนุกสนาน

ด้านสังคม เมื่อเด็กมาโรงเรียนซึ่งเป็นสังคมใหม่ประกอบไปด้วยสถานที่ใหม่ เพื่อนใหม่ ครู หรือคนอื่นๆ ที่ทำหน้าที่ในโรงเรียน สิ่งที่จะช่วยให้เด็กคุ้นเคยและเข้ากับผู้อื่นได้ดีก็คือการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นสื่อ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้สนิทสนมใกล้ชิดกับครู เพื่อนๆ ทั้งยังได้ความรู้จากเพลงอีกด้วย

ด้านสติปัญญา กิจกรรมประกอบจังหวะช่วยให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้ดี ฝึกให้รู้จักคิด ทั้งช่วยให้จำได้เร็วกว่าการบอกเล่าอีกด้วย

ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องและสนับสนุนงานวิจัยของอรอุมา ราชภูรวงศ์ศรี (2545: บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบใช้เพลงประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response หรือ TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ จิราภรณ์ เลี่ยมไธสง (2546: 90) ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะซึ่งประกอบด้วยเพลง โคลง และบทพูดเข้าจังหวะเป็นสื่อเสริมเพื่อเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นหลักในบทเรียน ทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น อีกทั้งช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ของร่างกายอีกด้วย

2. จากคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์เท่ากับ 18.05 และคะแนนทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 4 สัปดาห์เท่ากับ 17.81 โดยมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเท่ากับ 0.24 จะเห็นได้ว่าการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน แม้จะผ่านระยะเวลา 2 และ 4 สัปดาห์หลังการทดลองไปแล้วก็ตาม ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัย ดังนี้ การเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ นักเรียนมีการเคลื่อนไหวร่างกายจากการทำท่าทางประกอบ และมีการร้องเพลงหรือพูดเข้าจังหวะซ้ำๆ นักเรียนพูดเข้าจังหวะหรือร้องเพลงได้โดยอัตโนมัติ ทำให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ สอดคล้องกับคำกล่าวของฟิลิปส์ (Phillips, 2545: 134) ที่กล่าวว่า ดนตรีและจังหวะช่วยในการเลียนแบบและจดจำภาษาได้ง่าย การสอนภาษาด้วยเพลงและบทพูดเข้าจังหวะจึงคงทนและจดจำได้นานกว่า เนื่องจากเด็กสามารถจดจำคำศัพท์ต่างๆ ได้ง่ายและมีการท่องซ้ำไปซ้ำมา

การที่คะแนนเฉลี่ยในการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 4 สัปดาห์ลดลงมากกว่าหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์นั้น เกิดจากการที่นักเรียนไม่ได้รับการทบทวนบทเรียนหลังจากสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของชมิท (Schmitt, 2000: 131) ที่ว่า ความจำมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ล่วงไปแล้ว ความจำระยะสั้น (Short-term memory) ถ้าได้รับการทบทวนอย่างสม่ำเสมอก็จะกลายเป็นความจำระยะยาว (Long-term memory) ได้ แต่ถ้าไม่ได้รับการทบทวนหรือรีฟรึนก็จะทำให้ลืมได้ ยิ่งนานวันเปอร์เซ็นต์ของความจำที่ออกมา ก็จะยิ่งน้อยลง

3. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามความพึงพอใจทั้ง 2 ครั้ง พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในภาพรวมสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยคะแนน

เฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 1.85 คือ มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 2.59 คือ มีความพึงพอใจในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์ความพึงพอใจรายด้านหลังการทดลองสิ้นสุด พบว่า ด้านเนื้อหาสาระ นักเรียนมีความพึงพอใจมาก เพราะเนื้อหาเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และเนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจมาก เพราะได้ร้องเพลงและพูดเข้าจังหวะ ได้แสดงท่าทางประกอบจังหวะ มีการฝึกความกล้าแสดงออก ครูสอนสนุกไม่น่าเบื่อ มีการอธิบายประกอบการสาธิต ทำให้เข้าใจบทเรียนได้ง่าย

ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจมาก เพราะสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้สอดคล้องกับเรื่องที่เรียน มีความหลากหลาย เช่น บัตรภาพที่มีสีสันสวยงาม และใช้ของจริงมาเป็นการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้ง่ายและยาวนานขึ้น อีกทั้งสื่อและอุปกรณ์ที่นำมาใช้มีคุณภาพ ทั้งในเรื่องของความชัดเจนของเพลง และความสนุกสนานของท่วงทำนอง เป็นต้น

ด้านการวัดประเมินผล นักเรียนมีความพึงพอใจมาก เพราะได้รับการชมเชยจากครูและเพื่อน เวลาที่ทำงานหรือตอบคำถามได้ถูกต้อง มีการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบที่ตรงกับสิ่งที่เรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง และครูให้คะแนนด้วยความยุติธรรมไม่ลำเอียง

ในส่วนของแบบสอบถามปลายเปิดทำให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบที่จะร้องเพลงและพูดเข้าจังหวะเพราะรู้สึกว่าได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ไม่เครียดหรือวิตกกังวล บรรยากาศในชั้นเรียนมีการผ่อนคลายกว่าวิชาอื่นๆ นักเรียนยินดีให้ความร่วมมือด้วยความเต็มใจ และอยากให้มีการจัดการเรียนการสอนแบบนี้อีก แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง โคลง กลอนหรือการพูดเข้าจังหวะ และศึกษาเจตคติของนักเรียนเกี่ยวกับการใช้เพลงและดนตรีในการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้ ดวงเดือน แสงชัย (2531: บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยมีเพลงประกอบการสอน วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการที่ครูใช้เพลงเป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนการสอน โดยร้อยละ 96.72 เห็นด้วยว่าควรจะมีกิจกรรมร้องเพลงในชั่วโมงภาษาอังกฤษ อรุณา ราษฎร์วงศ์ศรี (2545: บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบใช้เพลง มีเจตคติทางบวกต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response หรือ TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ทั้ง 3 ครั้ง พบว่า ในการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1, 2 และ 3 ในสัปดาห์ที่ 4, 8 และ 12 ของการทดลอง พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.00, 11.38 และ 12.08 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 และ 3 เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ในการสัมภาษณ์ทั้งสามครั้งนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อดูการจดจำคำศัพท์ ในด้านการออกเสียง การสะกดคำ และการบอก

ความหมาย คะแนนจากการสัมภาษณ์พบว่า นักเรียนมีการจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้รับการทบทวนอยู่เสมอจากการร้องเพลงและพูดเข้าจังหวะ ทำให้นักเรียนมีการจดจำคำศัพท์จากการเรียนรู้ในชั่วโมงเรียนได้ อีกทั้งระยะเวลาในการสัมภาษณ์ในแต่ละครั้งเท่ากับ 4 สัปดาห์ ทำให้นักเรียนยังจดจำคำศัพท์ได้ดีอยู่อีกด้วย

ปัญหาในงานวิจัย

1. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง เนื่องจากผู้วิจัยมีเวลาจำกัดในการทดลองเพียง 1 ภาคเรียน ทำให้การศึกษาเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ทำได้เพียงระยะเวลาสั้น คือ 2 สัปดาห์ และ 4 สัปดาห์
2. การควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนในเทคนิคการจดจำคำศัพท์อื่นๆ เช่น การท่องจำ และการจดบันทึกเพื่อช่วยในการจำ ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนมีคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์สูงขึ้นจากเทคนิคเหล่านี้ ทำให้ไม่เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่ต้องการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน
3. การที่ผู้วิจัยไม่ใช่อาจารย์ประจำชั้นของประชากรโรงเรียนวัดปากบ่อ ส่งผลให้ผู้เรียนตั้งใจน้อยลง และไม่ตระหนักในการเอาใจใส่ต่อการเรียนเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ผู้วิจัยควรตระหนักถึงข้อควรปฏิบัติเหล่านี้
 - 1.1 ควรมีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนในเทคนิคการจดจำคำศัพท์อื่นๆ เช่น การท่องจำ และการจดบันทึกเพื่อช่วยในการจำ
 - 1.2 ควรศึกษากับกลุ่มประชากรที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้วิจัยเอง เนื่องจากผู้เรียนจะตั้งใจเรียน และเอาใจใส่ในการเรียน
 - 1.3 ควรเพิ่มระยะเวลาในการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น เปรียบเทียบหลังสิ้นสุดการทดลอง 4 สัปดาห์กับ 8 สัปดาห์
2. ควรศึกษาศักยภาพของกิจกรรมประกอบจังหวะ ที่มีต่อความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมที่จะนำเอากิจกรรมประกอบจังหวะมาใช้ในชั้นเรียน และ

ควรศึกษาชนิดของคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพที่สุดจากการสอนโดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ เพราะจะทำให้รู้ว่าคำศัพท์ประเภทไหนควรใช้วิธีการสอนแบบใด

3. ควรศึกษาเปรียบเทียบศักยภาพของกิจกรรมประกอบจังหวะ กับกิจกรรมประเภทอื่นๆ ที่มีต่อความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น การศึกษาเปรียบเทียบกับการสอนแบบโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response) เนื่องจากมีผลการวิจัยพบว่าวิธีการสอนแบบ TPR ทำให้นักเรียนมีความรู้และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น (ศศิธร เจริญใจ.2550 : 55)

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงวงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีราชา.
- กรมวิชาการ. (2544). *หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ ชุด Projects: Play & Learn*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ศูนย์ผลิตตำรา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540ก). *แนวทางปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2539-2550*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2540ข). *ผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2538*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ผลิตตำรา.
- (2545). *การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2548). *การวัดและประเมินผลมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2546). *การวัดและประเมินผลทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- จิราภรณ์ เลี่ยมไธสง. (2546). *ผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นสื่อเสริมเพื่อเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสระบัว จังหวัดบุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- เจียรนัย พงษ์ศิวกาญ. (2540). *เรียนภาษาจากเพลง: ในแนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ซาราห์ ฟิลลิปส์. (2002). *กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก*. แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- ดวงเดือน จังพานิช. (2542). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ขอบข่าย ความหมายและวิธีสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2531). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2539). *กิจกรรมสนุกเสริมคำศัพท์*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- (2530). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นกิจกรรมเสริม. กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถวิล ธาราโกชน; และศรัณย์ ดำริสุข. (2547). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ทรัพย์วิสุทธ์การพิมพ์
- ทวิช มโนภิรมย์. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการออกกำลังกายกับความพึงพอใจในการเรียนการสอนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ัญญา บุญผดุง; และคณาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (2543). จิตวิทยาเบื้องต้น. ขอนแก่น: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธีระศักดิ์ วดีศิริศักดิ์. (2540). การวิเคราะห์เพลงไทยสากลของบริษัท อาร์ เอส โปรโมชัน 1998 จำกัดระหว่างปี พ.ศ. 2537-พ.ศ. 2539. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพดล นพไธสง. (2536). ผลการใช้เทคนิคช่วยจำแบบเชื่อมโยงลูกโซ่ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธไธสง จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร
- นเรศ สุรสิทธิ์. (2544). การแปลภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคง่ายๆ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พี.เอส. เพรส.
- นิตยา สุวรรณศรี. (2542). เพลงและเกมประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน
- บัณฑิต ชัดริวจิน. (2549). การสอนอ่านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2526). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พันธณี วิหคโต. (2546). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

- พาสณา จุลรัตน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2540). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หน่วยศึกษานิเทศก์. (2547). *คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยเพลง*. กรุงเทพฯ: สำนักการศึกษา กรุงเทพฯ.
- มณฑล ไซยศิริ. (2546). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้เพลงและไม่ใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ คม. (การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- มาลินี จุฑารพ. (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- ยุพิน บุญพันธ์. (2535). *ผลของการใช้เพลงประกอบการสอนคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ คม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รองเนือง ศุขนิมิต. (2536). *ผลของการใช้เพลงเสริมบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2539). *การสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วัตชิน-โจนส์, ปีเตอร์. (2544). *[ไวแคบบูราลี เกม แอนด์ แอคทิวิตี ฟอว์ ทีชเชอร์] Vocabulary Games and Activities for Teachers ฉบับภาษาไทย*. แปลโดย มัลลิกา พงศ์ปริตร; และ ศรีภูมิ อัครมาส. กรุงเทพฯ: เพียร์สันเอดดูเคชั่น.
- ศศิธร เจริญใจ. (2550). *การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ศิธร แสงธนู และคิด พงษ์ทัต. (2541). *คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์. (2544). *การใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2549). *การวัดผลการศึกษา*. กภาพลินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมยศ นาวิการ. (2540). *การบริหาร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดวงกลม.
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2550). *คะแนน National Test*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2550, จาก http://www.bet.obec.go.th/info_2006/result_bet/2549/whole/.
- ลำเนา ศรีประมงค์. (2547). *การศึกษามูลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง*. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินาทรัมย์พรพย์. (2536). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนุภาพ ดลโสภณ. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- อบรม ลินภิบาล. (ม.ป.ป.). *วิชาการศึกษา 122 : จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อรพิน พจนานนท์. (2537). *การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา*. คณะศึกษาศาสตร์ ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรอุมา ราชภูรังศ์ศรี. (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนแบบใช้เพลงประกอบและการสอนแบบการโต้ตอบทางสระ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน) มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2538). *แนวการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อัศจรรย์ สุขารมณ. (2524). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุบลวรรณ อินทภรณ์. (2536). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนระหว่างการอ่านบทเรียนที่มีภาพประกอบ ไม่มีภาพประกอบ และมีการวาดภาพประกอบด้วยตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเทศบาล จังหวัดจันทบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน) เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- Adam, J.A. (1969). *Human Memory*. New York: Mc Graw-Hill.
- Cruz-Cruz, Maria Luisa. (2005). *The Effects of Selected Music and Songs on Teaching Grammar and Vocabulary to Second Grade English Language Learners*. Dissertation, Ed.D. Texas: Texas A&M University-Kingsville. Retrived November 29, 2007, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Dele, Edgar and others. (1999). *Techniques of Teaching Vocaulary*. Rotherham:Field Educational Publication Incorporated.
- Finocchiaro, Mary and Brumfit. Chistopher. (1983). *The Functional-National Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.
- Flowers, Patricia J. (1998, Spring). Music Vocabulary of First-Grade Children : Words Listed for Instruction and Their Actual Use. *Journal of Research in Music Education*. 46 (1) : 5-15.
- Ghadessy, Morsen. (1988. January). Word Lists and Materials Preparation: A New Approach. *English Teachings Forum*. 17(1): 24-27
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Graham, Carolyn. (1979). *Jass Chants for Children*. New York: Oxford University Press.
- Grenough, Millie. "Sing It! : Learn English Through Songs," : 2000. [Online] Retrived October 13, 2007, from <http://www.grenough.com/singit/why.html>
- Griffee, Dale T. (1992). *Songs in Action*. New York: Prentice Hall International.
- Harmer, Jeremy. (2001). *The Practice of English Language Teaching*. New York: Longman.
- Hilgard, E. (1975). *Introduction to psychology*. 3rd. New York: Harcourt Brace.

- Horner, David. (1993). Classroom Idea: Songs and Music. *Modern English Teacher*. New York: Oxford University Press.
- Klinger, Rita. (1998, Spring). Approaches to Children's Song Acquisition: Immersion and Phrase-by-Phrase. *Journal of Research in Music Education*. 46 (1) : 24-34.
- Lado, Robert. (1986). *Language Learning Teaching and Learning English*. New York: McGraw-Hill.
- Mackey, William. (1997). *Language Teaching Analysis*. London: Green Co., Ltd.
- Maslow, Abraham Harold. (1970). *Motivation and Personality 2nd ed*. New York: Harper and Row Inc.
- Mc Whorter, Kathleen. (1990). *Academic Reading*. New York: Longman.
- Methold, Ken.; et al. (2005). *Gogo Loves English 4*. Hong Kong: Pearson Education Asia Limited.
- Moris, William Ed. (1979). *The American Heritage Dictionary of the English Language*. New York: Academic Press.
- Morse, Nancy C. (1999). *Sastification in the White Collar Job*. Michigan: University of Michigan Press.
- Murphey, Tim. (1994), *"Music and Song"*. London: Oxford University Press.
- Nation, I.S.P. (1990). *Teaching and Learning Vocabulary*. Boston: Heinle&Heinle.
- Neufeldt, Victoria and Guralnik, David B. (1994). *Webster's New World Dictionary of American English*. New York: Prentice Hall.
- Phillips, Sarah. (1993). *Young Learners*. Oxford: Oxford University Press.
- Read, John. (2000). *Assessing Vocabulary*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, Jack. C. (1985). *The Context Of Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. USA: Cambridge University Press.
- Somers, Leslie Eloise. (2000). *The Effects of Rhythm, Music, song, and Chant in the Korean English Language Classroom*. Dissertation, Ph.D. Ohio: The Union Institute. Retrieved November 29, 2007, from ProQuest File Srinakaraniwrot University.

Stevick, Earl W. (1982). *Teaching and Learning Language*. New York: Cambridge University Press.

Strauss, George and Sayles, Leonard R. (1960). *Personnel: The Human Problems of Management*. New Jersey: Prentice - Hall

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายการคำศัพท์ (Word List)
- เค้าโครงรายวิชา (Course Outline)

รายการคำศัพท์ (Word List)

คำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียน วัดปาก
บ่อ และได้คัดเลือกมาจากหนังสือเรียน *Gogo Loves English 4* จำนวน 61 คำ

1. shoulder(s)	21. sweep the floor	41. hospital
2. teeth	22. clean the window	42. bank
3. knee(s)	23. vacuum the carpet	43. shopping mall
4. finger(s)	24. do the dishes	44. restaurant
5. toes	25. make the bed	45. park
6. wave	26. fold the clothes	46. beach
7. point	27. water the plants	47. twenty-one
8. shake	28. dust the furniture	48. twenty-two
9. put	29. cook breakfast	49. twenty-three
10. move	30. do the laundry	50. twenty-four
11. exercise	31. black	51. twenty-five
12. work	32. check	52. get up
13. dream	33. lake	53. take a shower
14. shout	34. clock	54. get dressed
15. think	35. neck	55. brush my teeth
16. practice	36. bake	56. go to school
17. talk	37. grocery store	57. get home
18. cut	38. movie theater	58. do my homework
19. glue	39. airport	59. wash my hands
20. color	40. swimming pool	60. eat dinner
		61. go to bed

Course Outline

แผน การเรียนรู้ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรม
1	shoulders teeth knees fingers toes	Q : What are these? / What are those? A : These are / Those are	Song
2	wave point shake put move	Q : What are you doing? A : I am	Song
3	exercising working dreaming shouting thinking	Q : What are you doing? A : I am	Chant
4	practicing talking cutting gluing coloring	Q : Are you? Is she/he? A : Yes, I am. / No, I am not. I am..... Yes, she/he is. / No, she/he's not. She/He's	Chant

แผน การเรียนรู้ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรม
5	sweeping the floor cleaning the windows vacuuming the carpet folding the clothes dusting the furniture	Q : What are you doing? A : I am	Song
6	doing the dishes making the bed watering the plants cooking breakfast doing the laundry	Q : Is she/he? A : Yes she/he is. / No she/he is not. She/He is	Song
7	black check lake clock neck bake	Q : What is this? A : This is	Chant
8	grocery store movie theater airport swimming pool hospital	Q : Where are you going? A : I am going to the	Song

แผน การเรียนรู้ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรม
9	bank shopping mall restaurant park beach	Q : Is she/he going to the? A : Yes, she/he is. / No, she/he's not. She/He's going to the	Song
10	twenty-one twenty-two twenty-three twenty-four twenty-five	Q : What time is it? A : It's	Song
11	get up take a shower get dressed brush my teeth go to school	Q : What time is it? A : It's It's time to.....	Chant
12	get home do my homework wash my hands eat dinner go to bed	Q : What time do you <u>do</u> <u>your homework</u> ? A : I <u>do my homework</u> at <u>6:00</u> .	Chant

ภาคผนวก ข

- ตัวอย่างแผนการสอน
- แบบทดสอบด้านความรู้คำศัพท์
- แบบสัมภาษณ์
- แบบสอบถามความพึงพอใจ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
เวลา 2 คาบ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถสะกดคำ ออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายได้
2. สามารถใช้คำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายในประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้
3. สามารถใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายได้
4. สามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกิจกรรมต่างๆ ตามที่กำหนดให้ได้

เนื้อหา

คำศัพท์	shoulders, teeth, knees, fingers, toes
โครงสร้างประโยค	คำถาม : What are these? / What are those? คำตอบ : These are / Those are

กิจกรรมการเรียนรู้

1. กิจกรรมขั้นสร้างความสนใจ (Warm up activity)

ครูพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย จากนั้นซักถามคำศัพท์ที่นักเรียน เรียน ผ่านมาแล้ว โดยให้นักเรียนยกมือตอบทีละคนแล้วให้นักเรียนที่เหลือแตะที่อวัยวะของตนเอง เช่น ตัวแทนนักเรียนตอบครูว่า head นักเรียนก็ที่เหลือเอามือแตะศีรษะของตนเอง จากนั้นครูเปิดเพลงที่เป็นดนตรี เริ่มต้นให้นักเรียนฟัง แล้วซักถามเกี่ยวกับทำนองและจังหวะของดนตรี

2. กิจกรรมขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

2.1 ครูให้นักเรียนฟังเพลง “Head and Shoulders” 1-2 ครั้ง

2.2 ครูเปิดเพลงอีกครั้ง โดยในครั้งนี้นักครูแตะส่วนต่างๆ ของร่างกายตามเพลงเพื่อแสดง

ความหมายของคำศัพท์

2.3 ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายที่อยู่ใน เพลง โดยครูแตะอวัยวะของตนเองแล้วให้นักเรียนตอบ ดังนี้

2.3.1 ครูแตะที่ไหล่ทั้งสองข้าง เมื่อนักเรียนบอกว่า “ไหล่” ครูพูด These are my shoulders. จากนั้นให้นักเรียนพูด shoulders ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน shoulders บนกระดาน

2.3.2 ครูแตะที่เข่าทั้งสองข้าง เมื่อนักเรียนบอกว่า “เข่า” ครูพูด These are my knees. จากนั้นให้นักเรียนพูด knees ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน knees บนกระดาน

2.3.3 ครูชี้ที่ฟันหลายๆ ซี่ เมื่อนักเรียนบอกว่า “ฟัน” ครูพูด These are my teeth. จากนั้นให้นักเรียนพูด teeth ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน teeth บนกระดาน

2.3.4 ครูชี้ที่นิ้วมือหลายๆ นิ้ว เมื่อนักเรียนบอกว่า “นิ้วมือ” ครูพูด These are my fingers. จากนั้นให้นักเรียนพูด fingers ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน fingers บนกระดาน

2.3.5 ครูแตะที่นิ้วเท้าทั้งสองข้าง เมื่อนักเรียนบอกว่า “นิ้วเท้า” ครูพูด These are my toes. จากนั้นให้นักเรียนพูด toes ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน toes บนกระดาน

2.4 ครูให้นักเรียนสะกด ออกเสียง และแตะที่อวัยวะของตนเองตามความหมายของคำศัพท์ทั้ง 5 คำบนกระดานพร้อมๆ กัน

2.5 ครูขอตัวแทนนักเรียนหนึ่งคนออกมาหน้าชั้นเรียน ให้ตัวแทนนักเรียนเลือกแตะที่อวัยวะส่วนใดก็ได้ โดยเลือกจากคำศัพท์บนกระดาน เช่น นักเรียนแตะที่ไหล่ จากนั้นครูถามว่า What are these? ให้ตัวแทนนักเรียนพูดตามครูว่า These are my shoulders. ครูให้ทั้งชั้นเรียนพูดประโยค What are these? These are my shoulders. 2-3 ครั้ง และแตะที่ไหล่ของตนเองทุกคน แล้วครูจึงติดแถบประโยค What are these? These are my shoulders. บนกระดาน

2.6 ครูพูดคำศัพท์ที่เหลืออีก 4 คำ โดยให้นักเรียนแตะที่อวัยวะของตนเองและพูดโครงสร้างประโยค What are these? These are ให้ถูกต้อง

2.7 ครูขอตัวแทนนักเรียนหนึ่งคนออกมาหน้าชั้นเรียน ให้นักเรียนเลือกแตะที่อวัยวะส่วนใดก็ได้ โดยเลือกจากคำศัพท์บนกระดาน สมมุติว่านักเรียนคนนี้ชื่อวิชัยและเลือกแตะที่เข่า จากนั้นครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนชี้ไปที่เข่าของตัวแทนนักเรียนและถามตามครูว่า What are those? จากนั้นให้ตัวแทนนักเรียนทั้งชั้นเรียนพูดประโยคตามครูว่า Those are Wichai's knees. 2-3 ครั้ง

2.8 ครูเปลี่ยนไปที่นิ้วมือของตัวแทนนักเรียนแล้วถามว่า What are those? แล้วให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนพูดประโยค These are Wichai's fingers. โดยครูคอยฟังการพูดประโยคและการออกเสียง คำศัพท์ของนักเรียนและคอยแก้ไขให้ถูกต้อง

3. กิจกรรมชั้นฝึกทักษะ (Practice)

3.1 ครูให้นักเรียนเปิดหนังสือ Gogo Loves English หน้า 6 เพื่อดูเนื้อเพลง “Head and Shoulders” หลังจากนั้นเปิดเพลงให้นักเรียนฝักร้องตามเทปเพลง

3.2 ครูเปิดเพลงอีกครั้ง โดยในครั้งนี้นักเรียนทั้งชั้นเรียนร้องเพลงพร้อมกันและยืนขึ้นเพื่อแตะส่วนต่างๆ ตามคำศัพท์ที่ได้ยินตามเพลง

3.3 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้กลุ่มที่หนึ่งเป็นฝ่ายร้องเพลงและให้กลุ่มที่ 2 แตะส่วนต่างๆ ของร่างกายตามเพลง เพื่อหาผู้ชนะซึ่งสามารถแตะส่วนต่างๆ ได้ถูกต้องตามเพลง

3.4. ครูสลับให้กลุ่มที่ 2 เป็นฝ่ายร้องเพลงและให้กลุ่มที่ 1 เป็นฝ่ายแต่ละส่วนต่างๆ ตามเพลง หลังจากนั้นหาผู้ชนะซึ่งแต่ละส่วนๆ ต่างๆ ได้ถูกต้องตามเพลง กลุ่มใดมีจำนวนคนที่ทำได้ถูกต้อง มากกว่า เป็นฝ่ายชนะ

4. กิจกรรมชั้นนำไปใช้ (Production)

4.1 ครูให้นักเรียนนำคำศัพท์อื่นๆ ที่เรียนในครั้งนี้อ้อหรือที่เรียนผ่านมาแล้ว เช่น fingers, teeth, hand มาแทนที่คำศัพท์บางคำในเนื้อเพลง แล้วให้นักเรียนฝึกร้องเพลงตามเนื้อเพลงใหม่พร้อมทำท่าทาง ประกอบ

4.2 ครูให้นักเรียนทำ Activity 2 “My Body” ในหน้า 6 ของหนังสือเรียน Gogo Loves English 4 โดยให้นักเรียนเติมประโยคให้ตรงตามความหมายของรูปภาพที่ลูกศรชี้ เช่น ถ้าลูกศรชี้ไปที่รูปฟันให้นักเรียนเติม These are my teeth. เป็นต้น

5. กิจกรรมขั้นสรุป (Wrap up)

5.1 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายของคำศัพท์ทั้ง 5 คำบนกระดานพร้อมกัน

5.2 นักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ประโยค What are these? / What are those? และ These are / Those are โดยครูช่วยแก้ไข อธิบายเติมเต็มให้สมบูรณ์

5.3 ครูเปิดดนตรีบรรเลงเพลง “Head and Shoulders” ให้นักเรียนทั้งห้องช่วยกันร้องเพลงอีกครั้ง

5.4 นักเรียนจดบันทึกคำศัพท์และโครงสร้างประโยคลงสมุด

5.5 นักเรียนทำแบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 1

สื่อการเรียนรู้

1. เทปเพลง “Head and Shoulders”
2. หนังสือเรียน Gogo Loves English 4
3. แถบประโยค
4. แบบวัดผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. ฟังการออกเสียงคำศัพท์และประโยค
3. ตรวจแบบฝึกหัดและแบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 1

Song

Head and Shoulders

Head, shoulders, knees, and toes, knees and toes;

Head, shoulders, knees, and toes, knees and toes;

Eyes and ears and mouth and nose;

Head, shoulders, knees, and toes, knees and toes;

Name.....No. Class

แบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักเรียนเรียงตัวอักษรให้เป็นคำศัพท์ที่ต้องพร้อมเขียนความหมาย

1. hette =

2. soet =

3. eknse =

4. sernifg =

5. sloderush =

แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านความรู้คำศัพท์

วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เวลา 1 ชั่วโมง

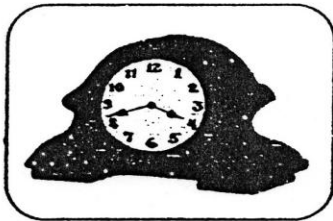
ตอนที่ 1

การสะกดคำ

คำสั่ง

ข้อ 1-10 ให้นักเรียนเลือกตัวสะกดที่ถูกต้องของคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพโดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

1.

c _ _ c _

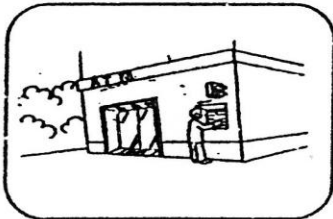
(a) /k1/ o

(b) /lo/ k

(c) /ol/ k

(d) /cl/ k

2.

b _ _ _

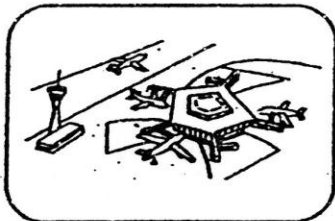
(a) nak

(b) kan

(c) akn

(d) ank

3.

_ h _ k _

(a) s/a/e

(b) e/s/a

(c) a/e/s

(d) s/e/a

4.

a _ _ p _ _ t

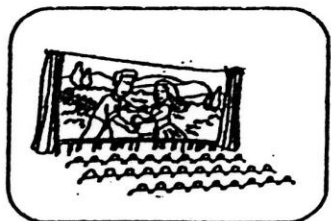
(a) /ri/ or

(b) /or/ ri

(c) /ro/ ir

(d) /ir/ or

5.

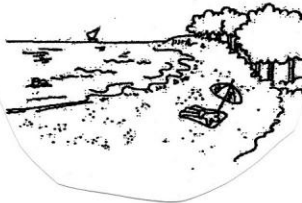

m _ v _ e s t _ _ a _ e r

(a) e/e /he/t (b) e/e /th/e

(c) o/i /he/t (d) o/i /th/e

คำสั้น

ข้อ 6 - 10 ให้นักเรียนถอดรหัสตัวอักษรที่กำหนดให้ เป็นคำศัพท์ที่ถูกต้องและตรงกับรูปภาพ

6. 	l a k t
7. 	o n p i t
8. 	e t h e t
9. 	h c b a e
10. 	b k c l a

คำสั่ง

ข้อ 11-15 ให้นักเรียนเติมตัวสะกดที่ถูกต้องของคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพ

11.

k _ e _ s

12.

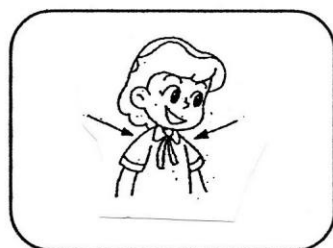
w _ _ _

13.

_ e _ _

14.

sh _ u _ _ ers

15.

t _ _ nt _ - o _ _

ตอนที่ 2

การบอกความหมาย

คำสั่ง

ข้อ 16-25 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่มีความหมายตรงกับรูปภาพ โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

16.

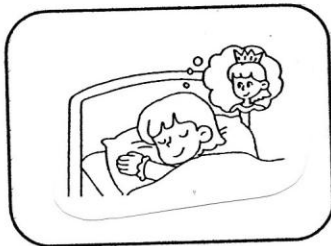
(a) put

(b) run

(c) eat

(d) throw

17.

(a) sitting

(b) walking

(c) jumping

(d) dreaming

18.

(a) running

(b) working

(c) playing

(d) swimming

19.

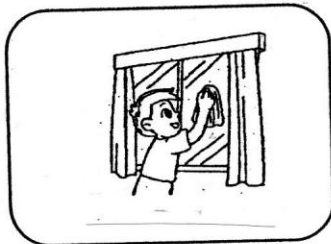
(a) watching TV

(b) doing the dishes

(c) cooking dinner

(d) cleaning the floor

20.

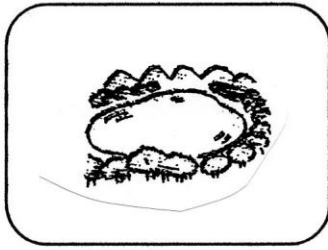
(a) practicing the piano

(b) moving the desk

(c) cleaning the windows

(d) cooking the food

21.

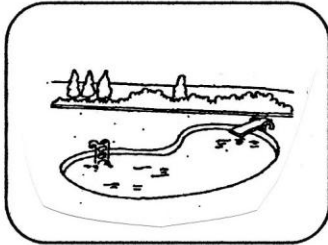
(a) lake

(b) park

(c) sea

(d) canal

22.

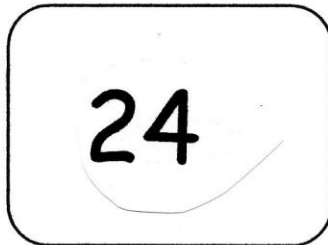
(a) office

(b) coffee shop

(c) school

(d) swimming pool

23.

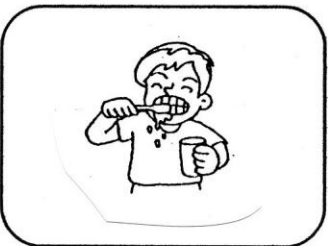
(a) twenty-one

(b) twenty-four

(c) twenty-six

(d) twenty-nine

24.

(a) wash my face

(b) brush my hair

(c) wash my hands

(d) brush my teeth

25.

(a) setting the table

(b) playing the guitar

(c) watering the plants

(d) dusting the furniture

คำสั่ง

ข้อ 26- 30 ให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์
โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

26. move

(a)

(b)

(c)

(d)

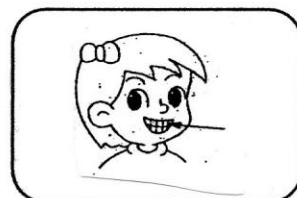

27. fingers

(a)

(b)

(c)

(d)

28. practicing

(a)

(b)

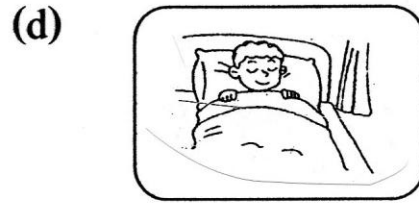
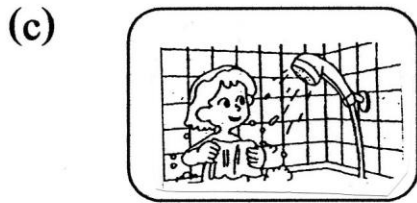
(c)

(d)

29. take a shower

30. cooking breakfast

ตอนที่ 3

การใช้คำในประโยค

คำสั่ง

ข้อ 31-40 ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมเติมลงในประโยค

โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

31.

A : What is Joy doing?

B : She's touching her

(a) toes (b) legs

(c) arms (d) eyes

A : Is Patrick cooking breakfast?

B : No, he's not. He's

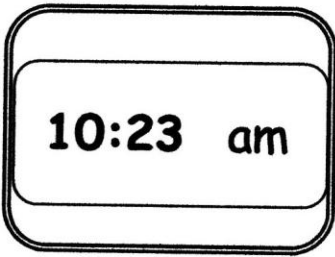
- (a) making the bed (b) sweeping the floor
(c) doing the laundry (d) dusting the furniture

A : What is Tommy doing?

B : He's

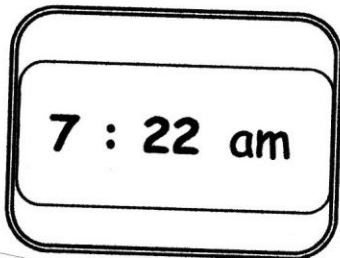
- (a) getting dressed (b) getting up
(c) washing his hands (d) taking a shower

A : What time is it?

B : It's ten

- (a) twenty-one (b) twenty-three
(c) twenty-five (d) twenty-seven

A : What time do you go to school?

B : I go to school at seven

- (a) twelve (b) twenty-two
(c) thirty-two (d) forty-two

A : Is Kitty

B : Yes, she is.

- (a) watching TV (b) doing the dishes
(c) playing the guitar (d) folding the clothes

37.

A : Is Ann shouting?

B : No, she's not. She's

- (a) waving
- (b) sleeping
- (c) moving
- (d) thinking

38.

A : What is Jim doing?

B : He's

- (a) eating
- (b) drinking
- (c) shouting
- (d) touching

39.

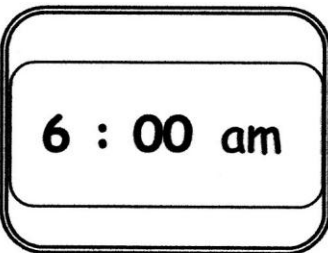

A : Is John ?

B : Yes, he is.

- (a) going
- (b) singing
- (c) coloring
- (d) washing

40.

It's 6.00 am. It's time to

- (a) get up
- (b) eat dinner
- (c) get home
- (d) play football

แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์

ชื่อ เลขที่ ชั้น ป. 4

คำชี้แจงในการใช้แบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ครั้งละ 1 คำ ผู้สัมภาษณ์เขียนคำศัพท์นั้นลงไปช่องคำศัพท์
2. ให้นักเรียนออกเสียง บอกตัวสะกด และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆ โดยผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย ✓ ลงไปในช่องที่นักเรียนทำถูกต้อง
3. รวมคะแนน โดยนับคะแนนจากคำศัพท์ที่มีการทำเครื่องหมาย ครบทั้ง 3 ช่องเท่านั้น

ครั้งที่

คำศัพท์	ออกเสียง	สะกดคำ	บอกความหมาย
รวมคะแนน			

แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นเพื่อถามความรู้สึกพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งคำถามเป็น 4 ด้าน ดังนี้
 - ด้านเนื้อหาวิชา
 - ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้
 - ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้
 - ด้านการวัดและประเมินผล
2. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 20 ข้อ ใช้เวลา 20 นาที
3. ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อและพิจารณาว่ามีความรู้สึกตรงกับระดับความพึงพอใจระดับใด ก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น การเลือกตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลต่อคะแนนของนักเรียน

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษ	3	2	1
	✓		

แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	มาก 3	ปานกลาง 2	น้อย 1
<u>ด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ</u>			
1. ฉันชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
2. ฉันชอบเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา			
3. ฉันพอใจที่ได้มีความรู้วิชาภาษาอังกฤษ			
4. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาที่น่าสนใจ			
5. ฉันชอบภาษาอังกฤษเพราะนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน			
<u>ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้</u>			
1. ฉันชอบที่ครูสอนสนุก ไม่น่าเบื่อ			
2. ฉันชอบร้องเพลงและพูดเข้าจังหวะ			
3. ฉันชอบที่ได้ฝึกความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษ			
4. ฉันชอบการอธิบายประกอบการสาธิตทำให้เข้าใจง่าย			
5. ฉันชอบแสดงท่าทางประกอบเพลงและบทพูดเข้าจังหวะ			
<u>ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้</u>			
1. ฉันชอบสื่อเพราะสอดคล้องกับเรื่องที่เรียน			
2. ฉันชอบสื่อที่ครูใช้เพราะทำให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น			
3. ฉันชอบสื่อเพราะหลากหลาย เช่น ของจริง บัตรภาพ			
4. ฉันชอบสื่อเพราะมีคุณภาพ เช่น ความชัดเจนของเพลง			
5. ฉันชอบสื่อที่ครูใช้เพราะทำให้จดจำคำศัพท์ได้ยาวนานขึ้น			

แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	มาก 3	ปานกลาง 2	น้อย 1
<u>ด้านการวัดและประเมินผล</u>			
1. ฉันพอใจในคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ			
2. ฉันพอใจที่ครูทดสอบตรงกับสิ่งที่เรียน			
3. ฉันชอบทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ			
4. ฉันชอบที่ได้รับการชมเชยจากครูและเพื่อน			
5. ฉันพอใจการให้คะแนนของครูเพราะมีความยุติธรรม			

ความคิดเห็น

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
ปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก
- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบชนิด
เติมคำ
- ผลค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ
- ผลคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
- ผลคะแนนการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์
- ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1, 2 และครั้งที่ 3

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบปรนัย

แบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ ประกอบไปด้วยข้อที่ 1-10, 21-35, 41-60 คัดเลือกมาใช้ในการทดลอง จำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.14	-0.20	33	0.22	0.30
2*	0.35	0.40	34*	0.25	0.35
3	0.14	-1.0	35*	0.41	0.30
4*	0.32	0.20	41	0.24	0.00
5*	0.30	0.30	42	0.11	0.10
6*	0.35	0.20	43*	0.40	0.32
7	0.32	-0.50	44	0.11	0.10
8*	0.25	0.50	45	0.24	0.20
9*	0.30	0.30	46*	0.30	0.30
10*	0.30	0.30	47	0.22	0.30
21*	0.30	0.50	48*	0.41	0.40
22*	0.38	0.40	49*	0.27	0.40
23*	0.40	0.25	50*	0.32	0.30
24	0.22	0.30	51*	0.50	0.20
25*	0.32	0.40	52	0.22	0.20
26	0.14	-0.20	53*	0.40	0.41
27*	0.41	0.38	54	0.24	0.30
28*	0.35	0.30	55*	0.32	0.20
29*	0.32	0.50	56*	0.40	0.50
30*	0.57	0.30	57	0.43	-0.10
31*	0.30	0.30	58*	0.30	0.25
32*	0.43	0.50	59*	0.38	0.40
			60	0.14	0.30

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเติมคำ
แบบทดสอบเติมคำ จำนวน 15 ข้อ ประกอบไปด้วยข้อที่ 11-20, 36-40, คัดเลือกมาใช้ในการทดลอง
จำนวน 10 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
11*	0.30	0.40
12*	0.30	0.30
13*	0.40	0.25
14	0.30	0.30
15	0.20	0.20
16*	0.30	0.40
17*	0.50	0.50
18*	0.41	0.25
19	0.35	0.40
20*	0.50	0.30
36	0.20	0.00
37*	0.40	0.80
38*	0.35	0.80
39	0.05	0.10
40*	0.59	0.90

หมายเหตุ * หมายถึง ข้อที่คัดเลือกมาใช้ในการทดลอง

**ผลค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ**

แบบสอบถามความพึงพอใจ ประกอบไปด้วยคำถามเป็น 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านละ 8 ข้อ คำถาม รวมทั้งสิ้น 32 ข้อ คัดเลือกมาใช้ในการทดลอง ด้านละ 5 ข้อคำถาม รวม 20 ข้อ

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ					
1. ฉันชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
2. ฉันชอบเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
3. ฉันพอใจที่ได้มีความรู้วิชาภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
4. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
5. ฉันชอบภาษาอังกฤษเพราะได้นำไปใช้ในชีวิตรจริง	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
6. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะมีประโยชน์ในการเรียนต่อ	+1	+1	0	0.67	ตัดทิ้ง
7. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน	+1	+1	0	0.67	ตัดทิ้ง
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
1. ฉันชอบที่ครูสอนสนุก ไม่น่าเบื่อ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
2. ฉันชอบร้องเพลงและพูดเข้าจังหวะ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
3. ฉันชอบเรียนด้วยเพลงและบทพูดเข้าจังหวะ	+1	0	0	0.33	ตัดทิ้ง
4. ฉันชอบที่ได้ฝึกความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
5. ฉันชอบเรียนคำศัพท์ด้วยเพลงและบทพูดเข้าจังหวะ	+1	0	0	0.33	ตัดทิ้ง
6. ฉันชอบการอธิบายประกอบการสาธิตทำให้เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
7. ฉันชอบแสดงท่าทางประกอบเพลงและบทพูดเข้าจังหวะ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้					
1. ฉันชอบสื่อเพราะสอดคล้องกับเรื่องที่เรียน	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
2. ฉันชอบสื่อที่ครูใช้เพราะทำให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
3. ฉันชอบสื่อเพราะหลากหลาย เช่น ของจริง บัตรภาพ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
4. ฉันชอบที่ครูใช้เพลงและบทพูดเข้าจังหวะในช่วงโมงเรียน	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
5. ฉันชอบสื่อเพราะมีคุณภาพ เช่น ความชัดเจนของเพลง	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
6. ฉันชอบสื่อที่ครูใช้เพราะทำให้จำคำศัพท์ได้ยาวนานขึ้น	+1	+1	0	0.67	ตัดทิ้ง
7. ฉันชอบที่ได้ฟังเพลงและบทพูดเข้าจังหวะจากเครื่องเล่นเทป	+1	+1	0	0.67	ตัดทิ้ง
ด้านการวัดและประเมินผล					
1. ฉันพอใจในคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
2. ฉันพอใจที่ครูทดสอบตรงกับสิ่งที่เรียน	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
3. ฉันชอบทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
4. ฉันชอบที่ได้รับการชมเชยจากครูและเพื่อน	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
5. ฉันพอใจที่ครูมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตรฐาน	+1	+1	0	1	ตัดทิ้ง
6. ฉันพอใจการให้คะแนนของครูเพราะมีความยุติธรรม	+1	+1	+1	1	คัดเลือก
7. ฉันชอบทำการทดสอบหลังเรียนเพราะทำให้ฉันรู้ความสามารถของตนเอง	+1	+1	0	1	ตัดทิ้ง

ผลคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

เลขที่	คะแนน ก่อนการทดลอง	คะแนน หลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนน
1	8	25	17
2	17	36	19
3	8	16	8
4	8	10	2
5	6	13	7
6	6	13	7
7	9	16	7
8	9	12	3
9	9	31	22
10	9	15	6
11	6	9	3
12	6	20	14
13	6	12	6
14	8	12	4
15	6	19	13
16	11	11	0
17	9	23	14
18	9	12	3
19	8	19	11
20	10	9	-1
21	8	12	4
22	8	16	8
23	10	31	21
24	8	17	9
25	6	10	4

เลขที่	คะแนน ก่อนการทดลอง	คะแนน หลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนน
26	12	15	3
27	10	31	21
28	9	9	0
29	9	9	0
30	23	37	14
31	6	27	21
32	9	16	7
33	8	39	31
34	8	17	9
35	6	16	10
36	11	35	24
37	6	9	3
รวม	325	679	354
เฉลี่ย	8.78	18.35	9.57

ผลคะแนนการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์

เลขที่	คะแนน หลังการทดลอง 2 สัปดาห์	คะแนน หลังการทดลอง 4 สัปดาห์
1	26	25
2	35	37
3	18	17
4	11	10
5	14	13
6	12	10
7	16	15
8	12	12
9	30	29
10	14	12
11	8	10
12	18	15
13	15	13
14	12	12
15	18	20
16	10	11
17	25	22
18	11	10
19	15	17
20	32	31
21	11	14
22	11	9
23	13	15
24	29	28
25	11	9

เลขที่	คะแนน หลังการทดลอง 2 สัปดาห์	คะแนน หลังการทดลอง 4 สัปดาห์
26	8	8
27	35	33
28	28	26
29	29	28
30	11	9
31	8	8
32	17	20
33	38	29
34	13	15
35	16	15
36	38	35
37	8	10
รวม	668	659
เฉลี่ย	18.05	17.81

ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1, 2 และครั้งที่ 3

เลขที่	คะแนน สัมภาษณ์ครั้งที่ 1	คะแนน สัมภาษณ์ครั้งที่ 2	คะแนน สัมภาษณ์ครั้งที่ 3
1	10	13	15
2	16	17	18
3	12	13	12
4	7	6	6
5	8	9	11
6	7	10	11
7	8	9	9
8	9	8	8
9	10	14	15
10	13	14	13
11	4	5	7
12	9	12	12
13	5	4	6
14	8	6	8
15	12	10	11
16	11	10	10
17	14	15	17
18	10	9	10
19	10	10	9
20	6	3	8
21	9	10	9
22	12	13	10
23	18	17	18
24	10	13	15
25	5	5	7

เลขที่	คะแนน สัมภาษณ์ครั้งที่ 1	คะแนน สัมภาษณ์ครั้งที่ 2	คะแนน สัมภาษณ์ครั้งที่ 3
26	13	10	11
27	18	18	16
28	10	10	8
29	10	9	10
30	19	18	19
31	17	19	19
32	18	18	18
33	18	19	19
34	8	9	12
35	10	13	14
36	16	18	19
37	7	5	8
รวม	407	421	447
เฉลี่ย	11.00	11.38	12.08

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์นักเรียน

- นักเรียนกลุ่มเก่ง
- นักเรียนกลุ่มกลาง
- นักเรียนกลุ่มอ่อน

แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์
(นักเรียนที่ได้คะแนนระดับสูง)

ชื่อ **ด.ญ. อรณัฐ บุญมาเลิศ** เลขที่ **33** ชั้น **ป. 4/1**

คำชี้แจงในการใช้แบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ครั้งละ 1 คำ ผู้สัมภาษณ์เขียนคำศัพท์นั้นลงในช่องคำศัพท์
2. ให้นักเรียนออกเสียง บอกตัวสะกด และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆ โดยผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย ✓ ลงไปในช่องที่นักเรียนทำถูกต้อง
3. รวมคะแนน โดยนับคะแนนจากคำศัพท์ที่มีการทำเครื่องหมาย ครบทั้ง 3 ช่องเท่านั้น
4. จดบันทึกคำตอบจากข้อสัมภาษณ์อื่นๆ ลงในช่องบันทึกเพิ่มเติม

ครั้งที่ 1

คำศัพท์	ออกเสียง	สะกดคำ	บอกความหมาย
1. shoulders	✓	✓	✓
2. toes	✓	✓	✓
3. knees	✓	✓	✓
4. teeth	✓	✓	✓
5. fingers	✓	✓	✓
6. put	✓	✓	✓
7. move	✓	✓	✓
8. shake	✓	✓	✓
9. wave	✓	✓	✓
10. point	✓	✓	✓
11. working	✓	✓	✓
12. shouting	✓	✓	✓
13. gluing	✓	✓	✓
14. cutting	✓	✓	✓
15. talking	✓	✓	✓
16. dreaming	✓	✓	✓
17. coloring	✓	✓	✓
18. thinking	✓	✓	✓
รวมคะแนน	18		

แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์
(นักเรียนที่ได้คะแนนระดับปานกลาง)

ชื่อ **ด.ช. พงศธร แสงทอง** เลขที่ **3** ชั้น **ป. 4/1**

คำชี้แจงในการใช้แบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ครั้งละ 1 คำ ผู้สัมภาษณ์เขียนคำศัพท์นั้นลงในช่องคำศัพท์
2. ให้นักเรียนออกเสียง บอกตัวสะกด และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆ โดยผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย ✓ ลงไปในช่องที่นักเรียนทำถูกต้อง
3. รวมคะแนน โดยนับคะแนนจากคำศัพท์ที่มีการทำเครื่องหมาย ครบทั้ง 3 ช่องเท่านั้น
4. จดบันทึกคำตอบจากข้อสัมภาษณ์อื่นๆ ลงในช่องบันทึกเพิ่มเติม

ครั้งที่ 1

คำศัพท์	ออกเสียง	สะกดคำ	บอกความหมาย
1. put	✓	✓	✓
2. teeth	✓	✓	✓
3. toes	✓	✓	✓
4. wave	✓	✓	✓
5. move	✓	✓	✓
6. shake	✓	✓	✓
7. shoulders	✓	✓	✓
8. cutting	✓	x	✓
9. gluing	✓	✓	✓
10. working	✓	✓	✓
11. knees	✓	✓	✓
12. talking	✓	✓	✓
13. point	✓	✓	✓
รวมคะแนน	12		

แบบสัมภาษณ์วัดการเรียนรู้ด้านความรู้คำศัพท์
(นักเรียนที่ได้คะแนนระดับปานกลาง)

ชื่อ ด.ช. เกริกพล เฉลยศักดิ์ เลขที่ 11 ชั้น ป. 4/1

คำชี้แจงในการใช้แบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ครั้งละ 1 คำ ผู้สัมภาษณ์เขียนคำศัพท์นั้นลงในช่องคำศัพท์
2. ให้นักเรียนออกเสียง บอกตัวสะกด และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆ โดยผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย ✓ ลงไปในช่องที่นักเรียนทำถูกต้อง
3. รวมคะแนน โดยนับคะแนนจากคำศัพท์ที่มีการทำเครื่องหมาย ครบทั้ง 3 ช่องเท่านั้น
4. จดบันทึกคำตอบจากข้อสัมภาษณ์อื่นๆ ลงในช่องบันทึกเพิ่มเติม

ครั้งที่ 1

คำศัพท์	ออกเสียง	สะกดคำ	บอกความหมาย
1. teeth	✓	✓	✓
2. toes	✓	✓	✓
3. shak	✓	✗	✓
4. put	✓	✓	✓
5. move	✓	✓	✓
6. dreiming	✓	✗	✓
รวมคะแนน	4		

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวพรรณนที โชติพงษ์
วันเดือนปีเกิด	29 พฤศจิกายน 2524
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดตรัง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	116 หมู่ 9 ตำบลทอนหงส์ อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราช 80320
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครู คศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านปากลง ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนพรหมคีรีพิทยาคม
พ.ศ. 2547	กศ.บ. (การประถมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2548	ประกาศนียบัตร (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพครู) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2551	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ